

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 724

Ἔτος ΛΑ΄.

20 Μαρτίου 1976 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32—Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ὁφειλομένη ἀπάντησις

Πρὸς τὸν "Ὁρθόδοξον,, τύπον

ὑπὸ Μάρκου Χανιώτου Καθηγουμένου

Ἀναγνώνοντες ὑμέτερον ἄρθρον, δημοσιευθέν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 252) 15.2.1976 φύλλον τοῦ «Ὁρθόδοξου Τύπου», ὑπὸ τὸν τίτλον «ὀφειλομένη διευκρίνισις πρὸς πάσας τὰς κατευθύνσεις» ἐξενίσθημεν ἀληθῶς, διότι μέχρι τινὸς ἐθεωροῦμεν τὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον» ὡς ὄντως προσπίπτοντα τὴν πατρώαν εὐσεβείαν καὶ εὐλικρινῶς ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν πατέρων ἡμῶν, ἥτις ἀλήθεια, κατὰ τὴν προφητικὴν φωνὴν μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Ἀλλὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον, προφανῶς ἐν σπουδῇ καὶ ταραχῇ συντεταγμένον, ἀπεκάλυψε δυστυχῶς ὅτι ἐπλανώμεθα, πιστεύοντες ὅτι ὄντως, ὁ «Ο.Τ.», φερωνύμως ἐκπληροῖ τὸν προορισμὸν του.

Διὰ τοῦ ἁρθροῦ ὅμως τούτου, ἀποβάλλεται ἡ δορὰ τοῦ προβάτου καὶ ἀποκαλύπτεται εἰς τὰ ὅμματα τῶν εὐσεβῶν, ὅτι δι' αὐτοῦ (τοῦ Ο.Τ.) ἐξυπηρετεῖται τὸ πνεῦμα τῆς ἀποστασίας καὶ τῆς πλάνης, τὸ ὁποῖον εἰσήλασεν ατυχῶς εἰς τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοῦ ἀντορθόδοξου νεωτερισμοῦ τοῦ πα-

πικοῦ μηγολογίου, διότι:

α) Ἀναγράφετε ἐσφαλμένως ὅτι «τὸ ἡμερολόγιον δὲν εἶναι παράδοσις ἐκκλησιαστικὴ» καὶ θεωρεῖτε ὡς παράδοσιν μόνον τὸ ἐορτολόγιον!

Λησμονεῖτε, ὅτι τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον εἰσῆχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐν χρήσει ἀπὸ τῆς Α' Οἰκουμένης Συνόδου, ὡς μέτρον χρόνου, ἥτις διὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας ὥρισε τὸ αἰῶνον Πασχάλιον ἀπὸ 22 Μαρτίου μέχρι 25 Ἀπριλίου καὶ ἔκτοτε σὺν τῷ χρόνῳ ἐρρυθμίσθη τὸ ὅλον ἐορτολόγιον (κινητῶν καὶ ἀκινήτων ἐορτῶν) καὶ ἔλαβε τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον τὴν μορφήν τῆς μακραίωνος ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως; Δύναται νὰ χωρισθῇ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ δέ, δηλαδὴ τὸ ἡμερολόγιον ἀπὸ τοῦ ἐορτολογίου;

Πῶς λοιπὸν ἀναφέρετε, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κρατήσῃ ἢ νὰ τὸ ἀπορρίψῃ (τὸ ἡμερολόγιον), ἀφοῦ ἡ Ὁρθοδοξία διὰ τριῶν Συνόδων τῶν ἐτῶν 1583, 1587 καὶ 1593, πανορθόδοξως κατεδίκασε

τὴν καινοτομίαν τοῦ Πάπα Γρηγορίου 13ου, εἰσαγαγόντος τὸ ὑπ' αὐτοῦ ὀνομασθέν Γρηγοριανὸν ἢ Νέον ἡμερολόγιον καὶ πιέζοντος καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως ἀποδεχθῇ τοῦτο; Καὶ μέχρι τοῦ 1902, ἐπὶ Πατριάρχου Ἰωακείμ, ὅλοι αἱ προσπάθειαι τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας δὲν προσέκρουσαν εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ν' ἀποδεχθῇ τὴν καινοτομίαν τοῦ Νέου ἡμερολογίου;

Ἡ καινοτομία τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ 13ου εἰς τὸ ἡμερολόγιον, δὲν ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β' τοῦ Τρανοῦ, ἐν ταῖς ὑπ' αὐτοῦ Ἱεραῖς Συνόδοις, ὡς «παγκόσμιον σκάνδαλον» καὶ «αὐθαίρετος καταπάτησις τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Παραδόσεων»; Καὶ εἰς τὴν συγχροτηθεῖσαν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸ 1929, εἰς τὸ περίπουστον αὐτοῦ ὑπόμνημα πρὸς αὐτήν, τὸ ὁποῖον καὶ ἐδημοσιεύσατε, ὁ τότε Κασανδρείας Κυρὸς Εἰρηναῖος, μετὰ δύο ἄλλων Ἱεραρχῶν δὲν ἐπέκρινε δριμύντως, ὡς ἀσύμφορον καὶ ἀντικανονικὴν τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἀντορθόδοξου ἡμερολογίου, οὕτως οἱ εἰσηγῆται Μελέτιος Μεταξάκης καὶ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος εἰσηγάγον πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματος τῆς ἀπιστίας;

β) Ὡς βεβαίαι καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, συμφωνοῦμεν μὲ τὴν ἀποφιν τοῦ Ὁρθοδόξου Τύπου, ὅτι τὸ σχίσμα δὲν συγχωρεῖται οὔτε μὲ αἷμα μαρτυρίου. Ἀλλὰ τίς ἐδημιούργησε τὸ ἔγκλημα τοῦ σχίσματος τούτου (τοῦ ἡμερολογιακοῦ) ἐν τῷ σώματι τῆς Ὁρθοδόξου Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας;

Ἡ Ἐκκλησία ἡ λεγομένη ἐπίσημος τῆς Ἑλλάδος, μέχρι τῆς 10ης Μαρτίου τοῦ 1924, δὲν ἠκολούθει τὸ καθήκον ἐκκλησιαστικὸν καθεστῶς, προσηρμοσμένον εἰς τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἀκαινοτομήτως, ἔπερ προσέλαβε καὶ τὸν χαρακτηρισμὸν ὡς «ἡμερολογίου τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ ἀπετέλει τὸν χρυσὸν κρίκον τῆς ἐνότητος ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ τῆς Μῆς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας;

Τίς διετάραξε τὴν γαλήνην καὶ εἰρήνην τῆς ὁλῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ διαχωρισθῇ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν θριαμβεύσαν Ἐκκλησίαν ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐν ταυτῇ ν' ἀποσχισθῇ ἀπὸ τῆς ἐπὶ γῆς στρατευομένης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν ἱερῶν ἐορτῶν, δεδομένου ὅτι, ὅταν ἐορτάζῃ ἡ Μία Ἀγία Καθολικὴ τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς Ἐκκλησία, συνεορτάζουν καὶ τὰ οὐράνια καὶ συνεφραίνονται ὁμοῦ ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι κατὰ τὸ ψαλμικόν: «... τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει» καὶ τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνομιλεῖ...» καὶ πάλιν «ὁ τῆς ἐορτῆς ἡμῖν ἐπέστη καιρὸς, καὶ χορὸς ἁγίων ἐκκλησιάζει ἡμῖν» καὶ Ἄγγελοι μετὰ ἀνθρώπων συνεορτάζουσι.

γ) Ἀγνοεῖτε ὅτι ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος πάσης Ἑλλάδος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὄργανον τῶν σκιστικῶν δυνάμεων γενόμενος, τὴν κενὴν δόξαν θηρεύων καὶ τὰ ἱερά καὶ ὅσια καταπατῶν, ἀπετόλμησε νὰ καταφρονήσῃ τὸ πάνσεπτον καθεστῶς τῶν θεοφόρων Πατέρων, δέκα ἐξ καὶ πλέον αἰώνων, καὶ ἀντικανονικῶς καὶ ἀσεβῶς, νὰ ἐπιβάλῃ δι' ἀπλήρης ἐγκυκλίου τὸ παπικὸν ἡμερολόγιον, παραπλανήσας ὁλόκληρον τὴν τότε Ἱεραρχίαν;

Μὲ ποῖον δικαίωμα τὸν ἀντορθόδοξον γεωτερισμὸν εἰσήγαγε καὶ ἐκ ποίας ἐκκλησιαστικῆς πηγῆς ἤντησε τὴν δύναμιν τῆς εἰσαγωγῆς τούτου;

Χάριν τῆς ἀληθείας καὶ μετὰ λύπης ὀφείλομεν, ὡς τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ δικαίωμα καὶ τὴν δύναμιν ἤντησε ἀπὸ τοῦ κατ' εὐφημισμὸν λεγόμενον «Πανορθόδοξον Συνέδριον» τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1923, πράγματι δὲ κακόδοξον Συνέδριον, τοῦ ὁποῦ προήδρευεν ὁ μασσῶνος θαρῶς λύκος τῆς Ἐκκλησίας Μελέτιος Μεταξάκης.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους ὁ ἀοίδιμος ἡμῶν ποιμενάρχης Κυρὸς Χρυσόστομος πρῶην Φλωρίνης μετὰ τῶν δύο ἐτέρων Ἀρχιερέων Δημητριάδος Γερμανοῦ καὶ Ζακύνθου Χρυσόστομου, ἀπερχόμενοι εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξορίας αὐτῶν, κατὰ τὸ ἔτος 1935, διεκήρυξαν ὅτι: «Καταδικασθέντες ἀδίκως ὑπὸ Σχισματικῆς Συνόδου εἰς καθάρσεις καὶ πενταετὴ ἐγκάθειρξιν εἰς Μονάς... πρὶν ἢ ἀποχωρισθῶμεν θεωροῦμεν ποιμαντορικὸν καθήκον ἡμῶν ν' ἀπευθύνωμεν Ὑμῖν, τοῖς ἀκολουθοῦσι τὸ πάτριον καὶ Ὁρθόδοξον ἐορτολόγιον τὰς ἐξῆς ποιμαντορικὰς παραινέσεις: «Στήτε καὶ κρατῆτε τὰς παραδόσεις, ὡς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν»... ἐπέμνω, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, ἢ πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν καὶ πρωτοβουλίαν τοῦ προκαθημένου Αὐτῆς νὰ προσάψῃ εἰς τὸ τέως ἀγνὸν καὶ ἀκραιφνῶς ὀρθόδοξον μέτωπον Αὐτῆς τὸν μῶμον τοῦ Σχίσματος διὰ τῆς ἀθετήσεως τοῦ Ὁρθοδόξου ἐορτολογίου, τοῦ καθιερωθέντος ὑπὸ τῶν 7 Οἰκ. Συνόδων καὶ κυρωθέντος ὑπὸ τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀντικαταστάσεως τούτου διὰ τοῦ Παπικοῦ τοιούτου.

Τὸ σχίσμα βεβαίως τοῦτο τοῦ Ὁρθοδόξου ἐλληνικοῦ λαοῦ ἐδημιούργησεν ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας ἡς, ἐπιλαθομένη τῆς Ἱερᾶς καὶ Ἐθνικῆς Αὐτῆς ἀποστολῆς... εἰσήγαγεν ἄνευ τῆς συναινέσεως ἀπασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ τὸ Παπικὸν ἐορτολόγιον, διαιρέσασα οὕτως οὐ μόνον τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς εἰς δύο ἀντιθέτους μερίδας... Τούτου ἕνεκα συνιστῶμεν εἰς ἅπαντας τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ ὀρθόδοξον ἐορτολόγιον ὅπως μηδεμίαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν ἔχωσι μετὰ τῆς Σχισματικῆς Ἐκκλησίας τῶν σχισματικῶν λειτουργῶν Αὐτῆς, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐφυγεν ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος διότι οὗτοι ἠθέτησαν ἀποφάσεις τῶν Πατέρων τῆς Ζ' Οἰκουμένης Συνόδου καὶ πασῶν τῶν πανορθόδοξων Συνόδων τῶν καταδικασασῶν τὸ Γρηγοριανὸν ἐορτολόγιον...» (βλέπε ἡμερησίαν ἐφημερίδα ὁ «Τύπος» 1935).

Καὶ δὲν εἶναι λοιπὸν πολλῶν δακρύων ἄξιον τὸ φαινόμενον τὸ ὁποῖον παρουσιάζει σήμερον, μετὰ ἀπὸ 52 χρόνια, ὁλόκληρος ἡ Ἱεραρχία τῆς ἐν ἀποστασίᾳ εὐρισκομένης κρατούσης Ἐκκλησίας, μεθ' ὧν τῶν θεολόγων ταύτης καὶ ἐκκλησιαστικῶν περιοδικῶν ὅχι μόνον νὰ ἀνέχεται τὸ θάρος τοῦ ἐπαράτου σχίσματος, τὸ ὁποῖον, ὡς ἐλέχθη, Αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἐδημιούργησεν ἐξ ὁλοκλήρου, γενομένη ἐπίσκοπος καὶ προδότης τῆς Ἀρχιερατικῆς Αὐτῆς ὁμολογίας! Καὶ ἐνῶ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τῆς δόξης εὐρίσκεται ἀποστάτης ἀπὸ τῆς Ὁρ-

θοδόξου ὁμολογίας καὶ θαλασφημεῖ εἰς τὴν δωρεάν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἐπιρρίπτει τὸ βάρος τῆς εὐθύνης τοῦ σχίσματος εἰς τοὺς; εἰς αὐτοὺς τοὺς αἰρῶντας τὸν σταυρὸν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ ὑπομένοντας ἐκλινῶς καὶ σταθερῶς πᾶσαν θλίψιν καὶ δοκιμασίαν, ἵνα φυλάξωσιν, ὡς φρουροί, ἀσύλητον τὸν θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Χριστιανικῆς πίστεως καὶ ὡς τέκνα τῆς Ἐκκλησίας περιφρουρήσουν τὴν πατρῶαν εὐσεβείαν ἐναντίον τῶν ἐπιδραμόντων λύκων.

δ) Μάθετε λοιπὸν ὅτι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν παρεμβολὴν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὴν ἁγίαν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω, ἡ δὲ Ἐκκλησία τῶν Νεωτεριστῶν (Νεοσημερολογιτῶν) εἶναι ἀγνωστὸς, εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν τῶν Πατέρων ἡμῶν. Καὶ συμφώνως πρὸς τὸν ΙΕ Κανόνα τῆς Α Βας Συνόδου, οἱ Ἐπίσκοποι Αὐτῆς (τῆς Νεοσημερολογικῆς Ἐκκλησίας) ὀνομάζονται καὶ εἶναι «φευδεπίσκοποι»!

Καὶ πῶς ὡς κριτήριον διὰ τὸ σχίσμα (σχετικῶς παραπέραται μᾶς εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 721) 1976 φύλλον τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς τὸ κύριον αὐτῆς ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Νεοσημερολογητισμὸς εἶναι αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», λαμβάνετε τὰ «τέσσερα Ρωμέτικα Πατριαρχεῖα, καθ' ἣν στιγμήν ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία διακηρύσσει ὅτι, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν μίαν ἱδρυσεν τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ, ἥτις περιλαμβάνει ὡς μέλη Αὐτῆς «πάντας καὶ μόνους τοὺς πιστοὺς (ποιμένας καὶ ποιμαινομένους), τοὺς τὴν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ δηλαδὴ ἀμώμητον πίστιν ἀδιστακτικῶς πρεσβεύοντας (τὴν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ Θεοφόρων Πατέρων κληροδεῖσαν)· καὶ καὶ τινες ἐξ αὐτῶν ἁμαρτίαις παντοδαύς ὑπεύθυνοι εἰεν...» (Ἐπιστ. Πατρ. Ἀνατολ. Ὁρος 13ος περὶ τῆς Ὁρθ. πίστεως).

Τύπος τῆς Ἐκκλησίας ἦτο ἡ πάλαι κιθώτης τοῦ Νῶε, ἡ ὁποία, καθὼς ἔσωσεν ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ κατακλυσμοῦ τοὺς μετὰ τοῦ δικαίου Νῶε ἐντὸς αὐτῆς, θεῖα προνοία, συμπεριληφθέντας, οὕτω σώζει καὶ αὕτη ἡ Ἐκκλησία πᾶσαν ψυχὴν ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ νοητοῦ κατακλυσμοῦ τῆς ἁμαρτίας, τῶν παθῶν, τῶν ποικίλων πειρασμῶν, κινδύνων, πλανῶν καὶ αἱρέσεων καὶ σχισμάτων, καὶ ἀπὸ πάσης ἐν γένει τοῦ ἀντιδίκου ἡμῶν διαδόλου ἐπηρείας. Καὶ αὕτη ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ «μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ κατ' Ἀνατολὰς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ», καθὼς ὁμολογοῦμεν εἰς τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως. Ἀποτελεῖται δὲ ἀπὸ τὸ σύστημα τῶν πάλαι Πατριαρχῶν, προφητῶν καὶ Δικαίων, τῶν Πανευφύμων Ἀποστόλων, τῶν Καλλινίκων Μαρτύρων, τῶν Ἁγίων Ὁμολογητῶν, Ποιμένων καὶ Διδασκάλων, καὶ Θεῶν Πατέρων, καὶ Ὁσίων, καὶ πάντων τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ πίστει συνηνωμένων μετ' αὐτῆς, ὡς γνησίων καὶ πιστῶν τέκνων αὐτῆς, κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν.

Αὕτη ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ σώζουσα, ἔξω τῆς ὁποίας, ὡς ἀποφαίνονται οἱ Θεοφόροι Πατέρες, σωτηρία δὲν ὑπάρχει.

Καὶ ἡ Ἐκκλησία αὕτη δὲν ἐπιδέχεται οἰανδήποτε προσθήκην ἢ ἀφαίρεσιν εἰς τὸ καθεστὼς Αὐτῆς, εἴτε περὶ τὰ Ἱερά Αὐτῆς δόγματα ἢ περὶ τὴν θείαν Αὐτῆς

λατρείαν. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη διατηροῦσα τὸν ἀναλλοίωτον Αὐτῆς χαρακτήρα εἰς τοὺς αἰῶνας εἴτε περὶ τὰ δόγματα ἢ τὴν θείαν Αὐτῆς λατρείαν, διακηρύσσει στεντορία τῇ φωνῇ διὰ τῶν ἁγίων τῆς Ἀποστόλων ὅτι, σχίζει τις τὴν Ἐκκλησίαν οὐχὶ ὁ τῶν ἀσεβῶν χωριζόμενος ἀλλὰ ὁ ἀπὸ τῶν εὐσεβῶν ἀφιστάμενος (βλέπε ἀποστ. διαταγὰς). Ὁ δὲ ἅγιος Ἰγνατίος ὁ Θεοφόρος ἐρονταφωνεῖ: «εἰ τις σχίζοντι ἀκολουθεῖ βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομεῖ».

Πῶς ἀγνοεῖτε τὴν διδασκαλίαν τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία διὰ τῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1848 χαρακτηρίζει πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαδόλου καὶ ἡ ὁποία πρὸς ἀσφάλειαν τῶν πιστῶν τέκνων Αὐτῆς διεκήρυξεν ὅτι: «Ἀπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἰρέσει ἢ σχίσματι ἐκουσίως ἐνεδύθησαν κατὰ τὸν φαλμωδὸν (Ψαλμ. 17) κατάραν ὡς ἱμάτιον», καὶτε Πάπαι, καὶτε Πατριάρχαι, καὶτε κληρικοί, καὶτε Λαϊκοὶ ἔτυχον εἶναι «καὶ Ἀγγελοὶ ἐξ οὐρανοῦ...».

Δύνασθε ἐπομένως νὰ ἐννοήσητε ὅτι ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια εὐρίσκονται εἰς τὴν ἁγίαν παρεμβολὴν τοῦ Κυρίου, τὴν ὑφ' ἡμῶν χαρακτηριζομένην ὡς τὴν «τῶν παλαισημερολογιτῶν».

ε) Διὰ δὲ τὴν ἱερωσύνην ἡμῶν, τὴν ὁποίαν θεωρεῖτε πεπλησμένην αἰωρουμένην, λέγομεν, ὅτι ἔχετε ἐσφαλμένους τὰς πληροφορίας, διότι ταύτην ἔχομεν ἔγκυρον ἀπὸ τῆς Ρωσικῆς ἐν Διασπορᾷ Ἐκκλησίας, ἥτις ἔχει κανονικὴν καὶ Ἀποστολικὴν διαδοχὴν καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ἀπὸ Ρουμάνων Ἀρχιερέων, ὡς ἀναφέρετε, ἀλλὰ συμμετέχοντος τούτου, (ὄντος τότε Μέλους Κανονικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου) καὶ ἐτέρου Κανονικοῦ αὐτῆς Μέλους.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω σὰς εὐχόμεθα ὁλοφύχως, ὥπως διακηρύξητε τὴν ἀλήθειαν ταύτην περὶ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, εἰς πάντα τὸν λαὸν καὶ ἀκολουθήσητε καὶ ὑμεῖς ἐν μετανοίᾳ, ἵνα πάντες οἱ ἐν Χριστῷ πιστεύοντες διὰ τῆς Ὁρθοδόξου ὁμολογίας καὶ εὐσεβείας ἀξιωθῶμεν καὶ εὐρωμεν ἔλεος ἐνώπιον τῆς μεγαλωσύνης Αὐτοῦ καὶ ἵνα ὁλόκληρον τὸ παραπλανώμενον καὶ εὐσεβὲς ἡμῶν Ἔθνος ἐπανεύρῃ διὰ τῆς μετανοίας τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας καὶ σωτηρίας καὶ δόξης Αὐτοῦ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορώντα, τὰς δόσοις τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ Ὑλικοῦ ἦτοι ὑπόλοιπα Ἀ)σμοῦ κτλ. ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας π. Θεόδωρον Μαρτιόλην. ἐν τοῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, Κόνιγγος 32, τηλ 628.280
Ἐκ τῶν Γραφείων

Θεομάχων αὐτογρονθοπολήματα

«Μὴ ὑφούσθωσαν ἐν ἑαυτοῖς οἱ ἀσεβοῦντες ὡς τάχα εὐσεβοῦντες... Ὁ Χριστὸς ἔτι ἀναβάλλεται ἐπαφῆναι τὴν ἐκδίκησιν, φειδοὶ καὶ ἐλέφ φιλανθρωπίας καὶ μετανοίας· οἶδε δὲ ἐν τέλει ἀμύνασθαι τοὺς ἀνεπιστρέφους».

Ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης

Ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος λέγει, ὅτι αἱ πόρνοι, προλαμβάνουσαι, ἀποκαλοῦσι πόρνους τὰς τιμίας, ἵνα μὴ ἔχωσιν ἐκεῖναι τί ἀνθυβρίσωσιν. Ὅταν, ὡς φυσικόν, ἡ ἀναισχυντία τῶν φυσικῶν πορνῶν προκαλῇ τὴν ἀηδῖαν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τῶν ἀνθρώπων, ὅποια ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἀγανάκτησις κατὰ τῆς ἐξοργιστικῆς ἀναισχυντίας τῆς ἐξερευγομένης ὄχι ἀπλῶς κατὰ τιμίας τινὸς γυναικὸς, ἀλλὰ κατὰ τῆς Μητρός μας Ὁρθοδοξίας, κατ' Αὐτοῦ τοῦ Νυμφίου τῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν;

Καλὰ λέγει ἕνα ρητόν, ὅτι «ἀρχαῖον κακὸν νέον καλὸν δὲν γίνεται». Ἐνα ἔντυπον, ποῦ θέλει νὰ ποζάρῃ καὶ ὡς «ὀρθόδοξον», αὐτοκαλούμενον «ὀρθόδοξος τύπος», «ἐκκινήσαν» μὲ τὸν πόλεμον κατὰ τῶν εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων καὶ ἐμφανίσαν πρὸς καιρὸν σημεῖα διαθέσεως «ιμωτισμένου καὶ σωφρονούντος», ἐπαναστρέφει εἰς τὴν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας μάχην, διότι, διότι... Τὸ διότι θὰ γνωστῇ κάποτε. Βάλετέ τα, κύριοι, μὲ τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν! Θὰ ἰδῆτε ποῖον τὸ τέλος σας! Νομίσαντες ὅτι ἔχουν νὰ τὰ θάλουν μὲ τοὺς σαθροὺς ὁμοίους τῶν ἐν ἀποστασίᾳ, «ἐξεσπάθωσαν» οἱ γενναῖοι κατὰ τῶν «παλαιοσημερολογιτῶν», τῶν μόνων Ὁρθοδόξων, εἰς φύλλον τοῦ ἐντύπου τούτου (15 Φεβρουαρίου 1976), γιὰ νὰ δείξουν πῶς εἶναι «ἀνδρεῖοι» (ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι ἀπείρως «ἀνδρεῖοτεροι» ἀπὸ σας καὶ γνωστὸν ποῦ εἶναι), λησμονήσαντες ὅμως, δυστυχῶς δι' αὐτοὺς, ὅτι, κατ' ἔκφρασιν ἐκ τῶν ἰδίων, «οἱ παλαιοσημερολογίται εἶναι τὰ σκληρὰ καρῦδια, εἰς τὰ ὅποια τὰ σάπια δόντια τῶν αἰρετικῶν καὶ ποικίλων πολεμίων τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν μπαίνουν». Ἀπὸ τὸ πρό τιнос ἀρὰ-διασπασμα ἀπεράντου ἀσεβολογήματος ἐνὸς «τρανοῦ θεολόγου», δι' οὗ θλασφημοῦνται οἱ Ἅγιοι καὶ ἡ Ἐκκλησία, «ἐσκοτίσθη ἡ αὐνεντος αὐτῶν καρδία» καὶ φθέγονται τὰ μὴ ἀνήκοντα.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἐνθυμίζει αὐτὸ τὸ ἔντυπον, πῶς «ἐξεκίνησεν». Ὅσοι διαθέτετε μνήμην, ἐνθυμηθῆτε ὅσοι ἀγνοεῖτε, μάθετε πῶς «ἐξεκίνησεν». «Ἐξεκίνησε» μὲ λυσσώδη πόλεμον κατὰ τῶν εὐσεβῶν «παλαιοσημερολογιτῶν», διεξαγόμενον μὲ πῦρ καὶ μαγίαν, διὰ νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν, νὰ δείξῃ τὴν παρουσίαν του, ὅπως κάμουν ἔλοι οἱ δημαγωγοὶ καὶ καιροσκόποι. Διὰ νὰ κορέσουν τὴν ἐμπάθειάν των ἐπεστράτευσαν ἕνα... «ἐντιμότεον καὶ ὀρθοδόξοτατον» δημοσιογράφον, τὸν Στέφ. Λιππιώτην (ἴσως γνωρίζουν οἱ πολλοί, ὅτι οὗτος διήλθεν ὅλας τὰς «βαθμίδας» τῶν φρονημάτων, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο, ὑπερῆρξε τὰ πλέον ἀντίθετα ἔντυπα καὶ ἔγραψε τὰ πλέον ἀντίθετα μεταξὺ των καί-μενα), νομίσαντες ὅτι μὲ τὸν συρφετὸν τοῦ πεζοδρομίου θὰ ὠφελήσουν ἑαυτοὺς καὶ θὰ βλάψουν τοὺς εὐσε-

βεῖς! Ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων, αἱ ἀδίστακτοι ἐνέργειαι καὶ «πρόοδοι» τῶν ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ καὶ αἱ ὑποδείξεις τῶν εὐσεβῶν τοὺς ἠγάπησαν ν' ἀναθεωρήσουν στάσιν. Κάποιος ἄλλος «λογιώτατος» θὰ τοὺς ἐμπλέξε πάλιν, ἀλλὰ δὲν θὰ τοὺς βγῇ σὲ καλὸ. Δὲν θὰ ξεμπλέξετε εὐκολα, κύριοι, σπεύσατε εἰς ἐπανόρθωσιν (ἂν πονῆτε τὴν πίστιν καὶ τὴν ψυχὴν σας) «μήποτε καὶ θεομάχοι εὐρεθῆτε». Καὶ ἂν εἰσθε «ἐφημερίς», ποῦ (ἴσως ἴσως ὑπονοεῖ καὶ ἡ λέξις), ἀλλὰ λέγει σημερινὸν καὶ αὐριον δύναται νὰ λέγῃ τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα «κατὰ τὸν καιρὸν», ἀλλ' ἡ ἐνασχόλησις εἰς τὰ θρησκευτικὰ δὲν ἐπιτρέπει «ὁδοὺς ποικίλας» ἀπαιτεῖ γραμμὴν συνεπειᾶς καὶ εὐκρινείας.

Ἔτσι μάλιστα! Δείξετε τὸ ἀληθινόν σας πρόσωπον ἐναντι τῶν εὐσεβῶν καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ παύσατε τὰ περὶ «συμπαθείας» τῶν «παλαιοσημερολογιτῶν» (σπολλάτῃ σας!) καὶ τὴν ὑποκρισίαν ὅτι εἰσθε ἀντίπαλοι τῶν ἀρνησιχρίστων οἰκουμενιστῶν ἢ ὅτι πολεμεῖτε κατὰ τοῦ ἀντιθέτου Οἰκουμενισμοῦ, ἐνῶ εἰσθε οἱ οἰκουμενισταὶ ἐν τῇ πράξει. Οἱ «παλαιοσημερολογίται» δὲν... ἐκλιπαροῦν τὴν «συμπάθειάν» σας καὶ τὴν εὐμένειάν σας. Ἀπαιτοῦν, ἰδιαίτερος ἀπὸ σας, ἢ νὰ ἔχετε συνέπειαν ἢ νὰ παύσατε τὴν ὑποκρισίαν καὶ τὴν νοοτροπίαν τοῦ κοθόρνου. Σὰν πολὺ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁμιλεῖτε· ποῖος σας ἐξουσιοδότησε νὰ μᾶς παριστάνετε καὶ τὸν δημόσιον... κατήγορον; Καὶ φαντάζεσθε ὅτι οἱ «παλαιοσημερολογίται» εἶναι οἱ «κατηγορούμενοι» καὶ μειωμένοι! Ἐνῶ τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετον συμβαίνει. Μὴ ὑφούσθε ὡς ἄρα εὐσεβοῦντες, οἱ ἀσεβοῦντες.

Ἡ ἐντιμότης ἀπαιτεῖ νὰ ἐμμένετε εἰς τὸ θέμα, τὸ κύριον θέμα, καὶ μὴ «γαντζώνεσθε» ἀπὸ μεταθέσεις θεμάτων (κατὰ τὸ «φωνάζει ὁ κλέφτης») καὶ δευτέρον νὰ γράφετε τὰ παρόντα (ὄχι μόνον νὰ ξέρετε νὰ πετᾶτε λάσπην) ὡς ἀντίλογον, διὰ τὴν λάμψιν τῆς ἀληθείας. Διὰ ζήτημα ποῦ δὲν προεκάλεσε τὸ ἔντυπόν σας διεθέσατε ὁλοκλήρως σινδόνας ἀσθεειῶν· διὰ θέμα ποῦ προκαλεῖτε σεῖς, εἰσθε ὑπόχρεοι, ὄχι μόνον νὰ θλασφημῆτε τοὺς εὐσεβεῖς καὶ φωνασκῆτε «τὰ δικά σας» μόνον ἀπὸ ἐξώστου τῆς δημοσιότητος, ἀλλὰ ν' ἀκούεται καὶ ἡ ἄλλη πλευρά. Σὰς προκαλοῦμεν νὰ θέτετε ὑπ' ὄψιν τοῦ κόσμου ποῦ βλέπει τὰ ὑμέτερα, καὶ ἐκεῖνα τῶν εὐσεβῶν καὶ τότε θὰ τὰ εἰπόμε ΕΠΙ ΟΛΩΝ τῶν σημείων ποῦ ἐκείνη ἡ τρομερὰ γενναιότης σας ἐξέπεμψε «ΠΡΟΣ ΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΚΑΤΕΓΘΥΝΣΕΙΣ»! Ὅχι μόνον ἡ συμπεριφορὰ σας, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ θαρρύδουπα «ἐπιχειρήματά» σας εἶναι ἐπιχειρήματα πτωχῶν νόων, ἀποφευχόντων τὰς εὐθύνas των καὶ πολὺ «ἀνθρωπίνως» βλεπόντων. Οἱ τοὺς διδασκάλους ἐπαγγελόμενοι ἀποφεύγουν νὰ ἐνδιαφερθοῦν καὶ ἀσχοληθοῦν εἰς τὸ θέμα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ καὶ οὔτε ἐμμένουν εἰς αὐτό, ὡς ὀφείλον καὶ ἡ σοβαρότης ὑπευθύνων ἀπήτηι, προτιμῶντες τὴν «εὐκολον» σεισάχθειαν (διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ἄλλό τι) καὶ κρεμῶντες ὅλην τὴν «ἐμπιστοσύνην» των εἰς «ἄλλους», τοὺς ὁποίους «ἄλλους» πολλὰκις «ἐτίμησαν» ὡς ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδο-

ξίας! ("Αμα θέλουν θά τούς υπενθυμίσωμεν).

Γνωστόν, ὅτι ὅλοι οἱ σχισματικοὶ καὶ ἀκολούθως αἰρετικοὶ, προβάλλοντες τὰ ἀντορθόδοξα εὐρήματα τῆς κοιλίας των, ἐπεχειροῦν καὶ ἐπιχειροῦν νὰ τὰ ἐπενδύουν καὶ μέ... εὐλαβοφάνειαν! Λόγου χάριν, Λέων ὁ Ἰσαυρος ὁ δυσσεβὴς εἰκονομάχος, λυττήσας κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων, ἐφεῦρεν ὁ ἀλιτῆριος τὴν ἀπάτην, ὅτι... «τὰς μολύνωμεν μὲ τὰ ἁμαρτωλὰ χεῖλη μας!» Ἡ οἱ δλάσφημιοι παπισταί, τὸ ὅτι τὴν ἀντίθεον προσθήκην εἰς τὸ Σήμβολον τῆς Πίστεως ἔκαμαν εἰς κάποιαν περίστασιν διὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τοὺς ἀρειανούς! κ.ἀ.τ. Τιαυτή ἡ μέθοδος ὅλων τῶν ἀπατεώων. Καὶ ταύτην υἱοθέτησαν καὶ οἱ φραγκοημερολογίται τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, παρουσιάζοντες τὴν θεδήλωσιν τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ τὸ ξεπούλημά της εἰς τὸν ἀρνησιχριστὸν Οἰκουμενιστὸν ὡς... «διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου» (ἡ ὅπως ἄλλως τὴν ὀνομάζουν), ὡς συγχρονισμόν, ὡς ἀγάπην, ἐνότητά κ.τ.τ. Καὶ αὐτὴν τὴν ἀπάτην, πλειοδοτοῦντες καὶ οἰκοθεν, υἱοθετοῦν καὶ αὐτοὶ οἱ κύριοι, ποὺ ἔρχονται ἀκρίτως νὰ γίνουν «τιμηταί» τῶν «παλαιοημερολογιτῶν», τοσοῦτῳ πλεόν αξιοκατάκριτοι ὄντες, ὅσῳ ἐπαγγέλλονται τοὺς ἀντιπάλους τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀφ' ἐγὼς λέγουν, ὅτι τὸ Ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθοδόξιας εἶναι Παράδοσις καὶ ἀφ' ἑτέρου θρενθύνονται, ὅτι εἶναι «δικαίωμα» τους νὰ τὴν «διορθώσουν» ἢ «τροποποιήσουν» κ.τ.λ. Πόθεν ἐμάθετε, κύριοι, αὐτὰ τὰ «δόγματα» καὶ ποῖον ὅμοιον παράδειγμα ἔχετε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας διὰ ὁμοίαν Παράδοσιν; Ἀλλὰ παράδειγμα ἔφαρμιζόμενον κατὰ πάντα καὶ καθ' ὃν τρόπον καὶ δι' ὃν σκοπὸν ἐπεισίστηθη ὁ φραγκοημερολογισμός. Ὅχι «παράδειγμα» ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ γυρεύουν ἀπεγνωσμένως τινὲς σεισαχθεῖς ἢ φαντασμένοι διὰ νὰ «ἡσυχάσουν» τὴν ἐπαναστατοῦσαν συνείδησίν των, χωρὶς νὰ ἐννοοῦν ὅτι αὐτὰ στρέφονται κατὰ τῆς κεφαλῆς των. Ἀλλ' ἡμεῖς οὐχ οὕτως ἐμάθομεν τὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Παράδόσεών της. Ὁ Ἀπόστ. Βαρνάβας ἔγραφε: «Φυλάξετε ἃ παρέλαβες, μήτε προστιθεῖς, μήτε ἀφαιρῶν... οὐ ποιήσεις σχίσμα». Ἡ δὲ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὥρυσεν: «Εἴ τις πᾶσαν παράδοσιν ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφόν τε ἢ ἀγραφὸν ἀθετεῖ, ἀνάθεμα». (Τί λέγετε, κύριοι; «πᾶσαν παράδοσιν ἐκκλησιαστικὴν» λέγει, ἢ ὅχι; Κύριος «ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν» φωτίσαι ἡμᾶς φυγεῖν τὸ ἀνάθεμα). Ὁ Ὅρος τῆς αὐτῆς ἁγίας Συνόδου, καθὼς καὶ τῆς Ἐκτῆς, λέγει: «ἡμεῖς οὐδὲν προστίθεμεν, οὐδὲν ἀφαιροῦμεν, ἀλλὰ πάντα τὰ τῶν Πατέρων ἡμῶν φυλάττομεν» ἡμεῖς τοὺς προστιθέντάς τι ἢ ἀφαιροῦντας ἀναθεματίζομεν». (Οὐδὲν προσέθεσαν, οὐδὲν ἀφῆραν οἱ φραγκοημερολογίται;) Οἱ ὄντως Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δὲν μᾶς ἐδίδαξαν περὶ «διορθώσεων» καὶ «μεταρρυθμίσεων» καὶ «ἀλλοιώσεων» καὶ τὰ λοιπά. Ἀλλὰ τί; Κατὰ τὴν Ἐγκύκλιον τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς (τοῦ 1848) «παρ' ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἐδυνήθησαν ποτε εἰσαγαγεῖν νέα... φυλάξ τῆς πίστεως εἶναι αὐτὸς ὁ πιστὸς λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ θρησκευμα αὐτοῦ ἀμετάκλητον καὶ ὁμοειδὲς τῇ τῶν Πατέρων αὐτοῦ». Τοῖς τοιοῦτοις Πατράσιν ἀκολουθοῦμεν, οὐχὶ εἰς τοὺς πωλήσαντάς ἑαυτοὺς καὶ ἐμπήξαντας τὸν φραγκοημερολογισμὸν χάριν ἐκεῖνων, κατὰ τῶν ὁποίων ἐξεσφενδόνισαν τὴν ἀ-

νωτέρω Ἐγκύκλιον οἱ Πατριάρχαι. Καὶ διὰ νὰ μᾶς ἐντυπωσιάσουν καὶ μᾶς... ἐκπλήξουν, ἐδρόντισαν οἱ κύριοι οὗτοι καὶ «ἐτόνισαν» ὅτι Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ (μὲ Κεφαλαῖα) ἔκαμε «ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ» καὶ μπορεῖ νὰ «μεταχειρίζεται» ὅπως θέλει τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις! Ποία ΕΚΚΛΗΣΙΑ, κύριοι; Τὸ πονηρὸν «συνέδριον» τοῦ Μεταξάκι εἶναι Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ; Πότε, κύριοι, ὁ Μεταξάκις εἶναι διὰ σὰς «κατηραμένους» καὶ τὰ «συνεδριά» του «κατηραμένα» καὶ παράνομα (ἂν λησιμονῇτε, νὰ σὰς ἐνθυμίσωμεν) καὶ πότε εἶναι «Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ»; Καὶ νομίζετε, ὅτι ἂν συνέλθῃ καὶ σήμερον Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ἀλλὰ πράγματι Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ὅχι τὰ κατασκευάσματα ποὺ ξέρετε καὶ ξέρομε, θὰ ἀποφασισθοῦν αὐτὰ τὰ «διορθώματα»; Καὶ ἐὰν ἡ περιβόητος «Διόρθωσις» εἶναι ἔργον τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, πῶς καὶ μὲ ποῖον δικαίωμα ἐσεῖς τὴν χαρακτηρίζετε «κακὴν καὶ ἐπιζήμιον» κ.ἀ.; Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ δὲν κάμνει κακὰ καὶ ἐπιζήμια, οὔτε καὶ ἀπλῶς ἀνοφελῇ, ἀλλὰ μόνον εὐλογημένα καὶ θεάρεστα καὶ σωτήρια. Καὶ ὅποιος λέγει, ὅτι Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ἔκαμεν ἢ κάμνει «κακὰ», εἶναι ἐκτὸς τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. Συνειδητοποιήσατε, κύριοι, ποὺ εὐρίσκεσθε διότι, κατὰ τὸν ἅγιον Θεόδωρον Στουδίτην, «ὀρθοδόξους ἐξ ἡμῶς» ἢ Ἐκκλησία δὲν γνωρίζει.

Ἀλλὰ τὸ φοβερώτερον ἀπὸ ὅλα, τὸ νὰ ἐπικαλῶνται, ἐν γνώσει των, καὶ τυμπανοκροῦν ἐπιμόνως μίαν ἀπάτην, θὰ ἔχῃ συγχώρησιν; Εἰς ποῖον ἐπίσημον κείμενον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι γραμμένον, κύριοι, ὅτι ἔστω ὡς «διόρθωσις Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως» εἰσάγητο ὁ φραγκοημερολογισμός, ἢ ὅτι ὡς «διόρθωσις» ἀνεκινήθη; Ἀνθρώποι ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸν ἀρνητὴν τοῦ Χριστοῦ Οἰκουμενισμόν καὶ λέγουν ὅτι τὸν πολεμοῦν, δὲν «βλέπουν» ἢ κάμνουν πῶς δὲν βλέπουν τὰ ἔργα καὶ τὰς διακηρύξεις τῶν οἰκουμενιστῶν, ποὺ δὲν γίνονται οὔτε ἐν κρυπτῷ οὔτε ἐν παραβύτιῳ! Οἱ οἰκουμενισταὶ δὲν ἐκρυφάν ποτε, ὅτι ὁ φραγκοημερολογισμός εἶναι ἔργον ἰδικόν των καὶ «τὸ πρῶτον θῆμα» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ καλοπροαίρετοι δοῦλονται νὰ τὸν ἀποδώσουν εἰς τὴν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ!! Ὑπάρχει φοβερώτερα ἀπάτη καὶ πλαστογραφία; Ὅταν ἀπὸ τοῦ 1919 διὰ πρώτην φοράν «ὀρθόδοξοι» ἔγιναν ὄργανα τῆς προὑπαρχούσης παρὰ τοῖς προτεστάνταις «οἰκουμηνιστικῆς κινήσεως» καὶ οἱ ἐν Φαναρίῳ ὠνειρεύθησαν «τὴν σύμπηξιν Κοινωνίας τῶν ἐκκλησιῶν», παραλλήλως καὶ κατὰ μίμησιν τῆς ἐβραωνικῆς «Κοινωνίας τῶν ἐθνῶν» (ὕπάρχουν τὰ ἐπίσημα κείμενα), ἐπὶ Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου ἐλέχθη (ὅπῃ τοῦ μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ ἐπισήμου ἐκπροσώπου τούτου εἰς τὰ «ἔργα» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ Σελευκείας καὶ κατόπιν Θυατείρων Γερμανοῦ) ὅτι «ἡ παραδοχὴ τοῦ ἡμερολογίου τῶν Δυτικῶν εἶναι τὸ πρῶτον θῆμα διὰ τὴν ποθητὴν Κοινωνίαν τῶν ἐκκλησιῶν». Οὔτε περὶ «διορθώσεως» γίνεται λόγος οὔτε περὶ πρᾶσινων ἀλόγων. Καὶ αὕτη δὲ ἡ περιβόητος «Ἐγκύκλιος τοῦ 1920», τῆς ὁποίας «κύριος συντάκτης» ὡπῆρξεν ὁ ἀνώτερος Γερμανὸς καὶ τὴν ὁποίαν — ὡς ἡμεῖς πλείον παντὸς ἄλλου δέον νὰ γνωρίζετε — δὲν περὶ ἡμέρα ποὺ νὰ μὴ ἐκθειάζουν οἱ ὅπου γῆς οἰκουμενισταὶ ὡς «περίπυστον», πρῶτον ἄρθρον «πρὸς παρασκευὴν καὶ διευκόλυνσιν τῆς ἐνώσεως» ὥρισε «τὴν

παραδοχήν ἐνιαίου ἡμερολογίου» με τοὺς αἰρετικούς. Ὁ δὲ «κατηραμένος» καὶ καθ' ὑμᾶς Μεταξάκης διεκήρυξε μετὰ τὸ παράνομον «συνέδριόν» του, ὅτι «διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου ἐπαυξάνομεν τὰ σημεῖα ἐπαφῆς» με τοὺς αἰρετικούς, «ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου εἶναι ὁ πρῶτος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν» κ.ἀ.π. Λοιπὸν, περὶ ποίας «διορθώσεως» ὁμιλεῖτε, κύριοι; Ἡ οὕτως «εὐκόλως» υἱοθετεῖται τὰ εὐρήματα τῶν ἀπατεώων, ποὺ δὲν ἐντρέπονται τοῦλάχιστον τοὺς ξένους, ποὺ θὰ ἐπιδιωκτοῦνται «μετὰ τὸς αἰῶνας τώρα ἐξυπνήσαν οἱ Ἕλληνες νὰ κάμουν διόρθωσιν;» Μὴ ἐμπαίξετε ἡ ἐμπαίξεσθε, κύριοι, διδόντες τὸ «ἄλλοθι» εἰς τὸν φραγκο-ἡμερολογιτισμόν, ὅστις εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός ἐν τῇ πράξει.

Ἡ ἀπὸ παπικῆς καθέδρας δογματολογία τῶν περὶ «σχίσματος» πολὺ περίεργος καὶ πρωτοφανής. Ἀπίστευτος ἡ πτωχότης καὶ πολὺ «ἀνθρωπικὴ» ἀντίληψις «θεολόγων» καὶ ἱστορικοῦ, ποὺ τὸς «ἀπλᾶ» καὶ ὀρθολογιστικὰ «λύουν» αὐτὰ τὰ ζητήματα. Σχίσμα κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἔννοιαν εἶναι τὸ νὰ γίνεται χωρισμὸς ἀπὸ οἰουσδήποτε ἀνθρώπους ἀνεξαρτήτως τῆς ἀληθείας; Ἐάν ἔτσι εἶναι κατὰ τὴν σοφὴν σας ἀντίληψιν, κύριοι, τότε οἱ παπισταὶ ἔχουν ἑκατὸν φορὲς δίκαιον, ἀποκαλοῦντες τοὺς Ὁρθόδοξους «σχισματικούς». Πολὺ κοσμικὰ καὶ ἀντορθόδοξα εἶναι τὰ «ἐπιχειρήματά» σας. Δὲν μετροῦνται τὰ πνευματικὰ μετὰ τὸν πῆχυν. Πολλὴν σημασίαν ἔχει διὰ σᾶς ὁ ἀνθρώπινος παράγων, δὲν ὑπολογίζεται ὅμως ὁ θεὸς, ἡ ἀλήθεια. «Τὸ σχίσμα, θρονοφωνοῦν, κρίνεται μετὰ βάσιν τὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τὰ 4 Ρωμέικα Πατριαρχεῖα!!! Ἠκούσατε, Χριστιανοί, μέχρι σήμερον τοιαύτην πρωτόκτιστον δογματολογίαν; Ποῦ εἶναι γραμμένο, κύριοι, αὐτὸ τὸ πρωτοφανὲς «δόγμα»; Δὲν ἐνδιαφέρονται ἂν εὐρίσκωνται εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸν Θεόν, ἐνδιαφέρονται περὶ ἀνθρώπων, τονίζομεν τὸ «ἀνθρώπων», μὴ φυλαξάντων τὴν πίστιν καὶ τὰς παραδόσεις τῶν Πατέρων μας (καὶ γνωρίζομεν ἂν σήμερον ἐκφράζωνται «Πατριαρχεῖα» ἢ μερικοὶ δικτατορίσκοι), τοὺς ὁποίους, ἐν τούτοις, αὐτοὶ δὲν διστάζουν νὰ ὀνομάσουν «αἰρετικούς», παναιρετικούς, ἀντιχρίστους κ.τ.τ.» (Ἄν λησμονοῦν, νὰ τοὺς ἐνθυμώμεν). Ἐνθυμίζει, τὸ «σπουδαῖον ἀποδεικτικόν» των, τὸν αἰρετικὸν βασιλέα Κωνσταντῆ φάσκοντα, ὡς καὶ οὗτοι, πρὸς τὸν Ὁμολογητὴν ἅγιον Μάξιμον: «Ὅλη ἡ αὐτοκρατορία, οἱ βασιλεῖς, τὰ Πατριαρχεῖα καὶ ὅλη ἡ οἰκουμένη δὲν κατέχουν τὴν ἀλήθειαν καὶ σὺ μόνος σου ἔχεις τὴν ἀλήθειαν;» Πρὸς οὗν ἀπήντησεν ὁ ἅγιος Μάξιμος· «τὸ ὅτι εἰσθε οἱ πολλοὶ καὶ βασιλεῖα καὶ πατριαρχεῖα, δὲν σημαίνει ὅτι ἔχετε καὶ τὴν ἀλήθειαν· ἐγὼ εἶμαι μόνος, ἀλλὰ ἐγὼ κατέχω τὴν ἀλήθειαν». Ἀκούσατε, κύριοι, τί λέγουν καὶ οἱ Ἅγιοι πῶς ἀποτελεῖται σχίσμα; Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, κατηγοροῦμενος ἀπὸ κά- τ' ὁμοίους μετὰ τοὺς σημερινούς, ὅτι κάμνει «σχίσμα», ἀπῆντα· «Οὐκ ἐσμέν ἀποσχιστάι, ὦ θαυμάσιε, τῆς τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας· μήποτε τοῦτο πάθομεν... Τὸ δὲ τάραττειν καὶ ἀποσχίζειν ἀπ' αὐτῆς, τῆς μηδεμίαν ἐχούσης ἀληθῶς κηλίδα ἢ ρυτίδα κατὰ τὸν τῆς πίστεως λόγον, καὶ τὸν τῶν κανόνων ὅρον, ἀπ' ἀρχῆς αἰῶνος

καὶ μέχρι τοῦ δεῦρο, ἐκείνων ἐστίν, ὧν πίστις τὸ ἐν- διαστροφὸν ἔχει, καὶ ὁ θῆλος τὸ ἀκανόνιστον καὶ ἄθε- σμον... Διὸ ἴσθι μὴ εἶναι σχίσμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἀληθείας ἐπικράτησιν, καὶ τῶν θεῶν νόμων ἐκδίκη- σιν». Μετὰ τοὺς λοιποὺς βούλεσθε νὰ εἰσθε; μετὰ τὸν ἅγιον Θεόδωρον ἢ τοὺς ἀκριβῶς ὁμοίους σας κατηγόρους του; Καταλάβετε, κύριοι, τί εἶναι καὶ πῶς γίνεται σχί- σμα καὶ μὴ θεομαχῆτε καὶ κατεπεμβαίνετε, διότι οἱ εὐσεβεῖς «παλαιοῖς ἡμερολογίται», ὡς ὀρίζει καὶ ὁ ΙΕ' Κανὼν τῆς ΑΒ' Συνόδου, «οὗ σχίσματι τὴν ἐνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι». «Σχισματικούς καὶ ἀνοσίους» ἀπεκάλουν ὁ Κωνσταντῖος καὶ λοιποὶ αἰ- ρετικοὶ αὐτοκράτορες τὸν Μ. Ἀθανάσιον καὶ τοὺς λοι- ποὺ στυλοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας, «σχισματικούς» ἀποκα- λὸν καὶ σήμερον οἱ τοῦ ξεπουλημένου εἰς τοὺς ἀθέους «Πατριαρχεῖου Μόσχας» τοὺς ἐν ταῖς Κατακόμβαις Χριστιανούς. Ποιοὺς προτιμᾶτε, κύριοι; Σχίσται καὶ σχισματικοὶ εἶναι οἱ σχισθέντες ἀπὸ τὴν αἰωνίαν γραμ- μὴν τῶν Πατέρων, ὅχι οἱ ἐμμένοντες ἀκριβῶς εἰς αὐ- τήν. Ἀπὸ ποίους «ἐσχίσθησαν» οἱ εὐσεβεῖς; ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρας τῶν ἡ ἀπὸ ἀνθρώπων παρανόμους; Νὰ φραγῇ τὸ στόμα τῶν λεγόντων ὅτι οἱ εὐσεβεῖς «πα- λαιοῖς ἡμερολογίται» «ἐσχίσθησαν» ἀπὸ τοὺς Πατέρας των; καὶ ὅποιος λέγει αὐτά, θ' ἀκούσῃ τὸ τοῦ Προφ. Δαυιὴλ «ἄγγελος τοῦ Θεοῦ σχίσει σε μέσον». Σύγχυ- σιν ἔπαθον οἱ ἄνθρωποι· ἐπειδὴ εὐρέθησαν μέσα στὸν φραγκοῖς ἡμερολογιτισμόν καὶ ἐπεβλήθη εἰς καμπόσους, ἐδῆμιουργήθη εἰς τὰ μυαλά των ἰδέα ὅτι αὐτοὶ εἶναι τὸ αἰώνιον καθεστὼς καὶ ἡ... Ἐκκλησία! Δὲν χωρεῖ εἰς τὸν νοῦν των ποιοὶ ἐξέφυγον. Ὅταν ἡ Ἐκκλησία θὰ κάμῃ κάποτε διόρθωσιν ὅλων αὐτῶν, κριτήρια δὲν θὰ χρησιμοποιηθοῦν τὰ πολὺ «ἀνθρώπινα» ἰδικὰ σας, ποὺ ἀλλάζουν ὅταν ἀλλάζουν καὶ οἱ ἄνθρωποι (σκε- φθῆτε τὸ πολὺ καλὰ αὐτὸ· τί θὰ ἦτο καὶ πῶς θὰ γίνῃ ὅταν ἄλλα πρόσωπα ἦσαν καὶ θὰ ἔλθουν), ἀλλὰ τὰ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, τῆς Ἐκκλησίας, τὰ αἰώνια καὶ σκε- φθῆτε τὴν θέσιν σας, μὴ ἀποκόπτετε τὰς γεφύρας ἐπι- σθὲν σας, μὴ γίνεσθε αἰτίαι μετὰ τὸ πείσμα καὶ τὴν ὑπε- ρηφάνειάν σας νὰ παραχωρήσῃ ὁ Θεὸς νὰ μὴ εὕρετε ὁδὸν ἐπιστροφῆς καὶ συγχωρήσεως.

Ὅσοι μὴ ἔχοντες συνείδησιν καὶ βεβαίωσιν τῆς πίστεώς των, ἐπιστρατεύουν ὡς «μάρτυρας» καὶ «ἐγγυ- ητάς» τὸ «πλῆθος» καὶ «τὰ Πατριαρχεῖα». Αὐτὸ εἶναι τὸ κριτήριον τῶν Ὁρθόδοξων καὶ ὅχι τὸ τί παρέδωκεν ἡ Ἐκκλησία; Μετὰ κομψασμόν καὶ «κόρδωμα» Φρειδε- ρίκου Μεγάλου ἀνακαλύψαντες... «πόσοι» εἶναι οἱ «πα- λαιοῖς ἡμερολογίται», μᾶς... κεραυνοβολοῦν ὡς κάποιοι «ἄλλοι»: «μή τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐ- τὸν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γι- νώσκων τὸν νόμον ἐπικατάρατοί εἰσιν» (Ἰω. ζ' 48— 49). Μετὰ τοὺς θέλετε νὰ εἶναι ἡ μερὶς σας, κύριοι; Μετὰ τοὺς τοὺς «ἐπικατάρατους» ἢ τοὺς «ἄλλους»; Ἐ- μέτρησαν τοὺς ἰδικούς των καὶ ἔμαθον πόσοι εἶναι καὶ ἀπέμεινε νὰ κάμουν... στατιστικὴν τῶν εὐσεβῶν; Ὅσοι καὶ ἂν εἶναι οἱ εὐσεβεῖς «παλαιοῖς ἡμερολογίται», ξέρουν ὅλοι ὅτι καὶ διατὶ εἶναι Χριστιανοί· ξέρουν καὶ αὐτοί, τὸ «πλῆθος» ποὺ ἐπικαλεῖσθε, τί τοὺς γίνεται καὶ τί Θεὸν λατρεύουν; Δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀπαντήσωμεν ἡ-

μεις. Εάν, δηλαδή, οι «παλαιοημερολογίται» είναι 55.000 (ο Τερώνυμος είναι ή «ασφαλής» πηγή σας;) ή 55 ή 5, αυτό είναι το πιστοποιητικόν της ορθοφροσύνης σας; Από το «πλήθος» κρίνεται και εύρίσκεται ή αλήθεια του Θεού; Είδομεν ανωτέρω τί λέγει ο άγιος Μάξιμος. Κατά τόν Μ. Βασίλειον, «Ο μὴ τολμών δοῦναι λόγον τῆς προκειμένης ζητήσεως, μηδὲ εὐπορῶν ἀποδείξεως, καὶ διὰ τοῦτο καταφεύγων εἰς πλήθος, ὁμολογεῖ τὴν ἥτταν, ὡς οὐδὲν ἔχων παρηρησίας ἐφ' ὅσον... Δειξάτω μοι κάλλος ἀληθείας καὶ εἰς, καὶ σύντομος εὐθύς ἡ πειθὴ. Πλήθος δὲ χωρὶς ἀποδείξεως αὐθεντοῦν, φοβῆσαι μὲν ἱκανόν, πείσαι δὲ οὐδαμῶς». Ἀπὸ τοῦ «πλήθος» ἀποδεικνύεται ποία εἶναι ἡ Ἐκκλησία; «Ἐμοὶ πλήθος αἰδέσιμον, λέγει ὁ Στουδίτης άγιος Θεόδωρος, οὐ τὸ φεῦγον ἐξέτασιν, ἀλλὰ τὸ παρέχον ἀποδείξιν· οὐ τὸ χαίρον καινοτομία, ἀλλὰ τὸ φυλάσσειν πατρῶν κληρονομίαν». «Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, λέγει ὁ αὐτός, ἐστὶ καὶ ἐν τρισὶν Ὁρθόδοξοις ὁριζομένη κατὰ τοὺς ἁγίους». Γνωστόν, ὅτι οὐχὶ σπανίως, μέσα εἰς τὴν πλημμυρίδα τῶν αἰρετικῶν, οἱ Ὁρθόδοξοι ἔμειναν μικραὶ μειονότητες ἢ μονάδες. Κατὰ τὸν Ὁμολογητὴν ἁγιον Νικηφόρον «Εἶδὲ καὶ πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ εὐσεβείᾳ διαμεινώσιν, οὗτοί εἰσιν Ἐκκλησία καὶ τὸ κύρος καὶ ἡ προστασία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται». — Ἀυτὰ τὰ δυστυχημένα τὰ «Πατριαρχεῖα» μόνον ὅταν συμφέρει τὰ ἐπικαλοῦνται; Ἐνθυμεῖσθε, κύριοι, ποῦ τὰ κατετάξατε; Ὅλα. («Ἄν λησιμονῆτε, γὰρ σὰς ὑπενθυμίσωμεν»). Ὅταν ἔχωμεν συμφέρον, εἶναι... ἀποδείξεις Ὁρθοδοξίας! Ὅταν δὲν ἔχωμεν, εἶναι αἰρετικά καὶ ἀποτρόπαια! Καὶ μήπως ὑπάρχει κοινὴ ἀπόφασις τῶν Πατριαρχείων τούτων ὑπὲρ τοῦ φραγκοημερολογισμοῦ, ὅπως ἐνεργεῖ ἡ Ἐκκλησία; Πολλὴν στενότητα νοῦ προδίδει ἡ ταῦτις κατὰ Θεὸν ἀποφάσεως καὶ τῆς γινομένης πράξεως σήμερον, ποῦ ξέρομε τί γίνεται. Λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν σήμερον ὁ Θεὸς καὶ ἡ ἀλήθεια, ἡ ἡ κοσμοφροσύνη; Ἐκτὸς τούτου, ἡ εἰς ἄλλας περιπτώσεις καὶ θέματα στάσις τῶν εἶναι ταιαύτη Ὁρθόδοξων; Λόγου χάριν, διὰ τὴν θλάσφημον καὶ ἀντορθόδοξον «ἄρσιν τοῦ ἀναθέματος», διὰ τῆς ὁποίας ὑπήχθησαν ὅλοι εἰς τὸ αὐτὸ ἀνάθεμα, ἐνδιαφέρθη κανεὶς τί λέγει ἡ Ὁρθοδοξία; Διὰ τὴν περιδότην «Μεῖζονα σύνοδον», ποῦ ἐσκόρπισε καταστροφὴν καὶ θάνατον, ἐνδιεφέρθησαν καὶ τί λέγει ὁ Θεός; Διὰ τὰς φρικτῶδεις ἐνεργείας καὶ ἐρεῦξεις, ὅχι ἐνὸς ἀλλὰ πλειόνων, ἐπισκόπων τῶν πατριαρχείων τούτων, εἰς τὰς ὁποίας μόνον ἐβραϊόφρονες προβαίνουν, διεχώρισε κανεὶς τὰς εὐθύνas του ἡ διεμαρτυρήθη καὶ; Καὶ ὅσοι εὐρίσκονται εἰς πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ αὐτοὺς ἔχουν σωτηρίαν; Ἡ εἶναι... μακριὰ καὶ «δὲν πιάνει»;!! Καὶ ἂν αὐτὰ ὀρθόδοξως ἐνεργοῦν, διατὶ αὐτοὶ κάμνουν τοὺς ἀντιπάλους τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπήχθησαν ὅχι μόνον «4» ἀλλὰ ὅλα τὰ Πατριαρχεῖα; Ἄν ἤξεραν τί εἶναι αὐτὰ τὰ «Πατριαρχεῖα», θὰ ἐδίσταζον γὰρ κρεμοῦν τὴν σωτηρίαν τῶν ἀπὸ τοιαύτους «ἐγγυητὰς» σήμερον. Δὲν λέγομεν περισσότερα.

Θαυμάσιοι «ἐρμηνευταὶ» τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ γενόμενοι, ἐνεπνεύσθησαν καὶ «ἐξήγγησαν» διατὶ οἱ «παλαιοημερολογίται» «ἐσχίσθησαν εἰς παρατάξεις», ποῦ

αὐτοὶ εἶναι οἱ αἵτιοι δι' αὐτάς.... Τί θὰ ἔλεγαν αὐτοὶ οἱ σοφοὶ ἐξηγηταὶ διὰ τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, τοῦ ἁγίου Εὐσταθίου, τοῦ ἁγίου Μελετίου, οἱ ὅποιοι, Ὁρθόδοξοι ὄντες, ἦσαν χωρισμένοι ἀπὸ ἄλλους ἐπίσης Ὁρθόδοξους σχεδὸν ἐπὶ ἑκατὸν ἔτη; Τί θὰ ἔλεγαν διὰ τὸν ἁγιον Θεόδωρον Στουδίτην; Τί θὰ ἔλεγαν διὰ τὸν Μέγαν Φώτιον καὶ τὸν ἁγιον Ἰγνάτιον καὶ τοὺς ὁπαδοὺς των, οἱ ὅποιοι καὶ μὲ τὸ αἷμα ὑπέγραψαν τὸν ἀναθεματισμὸν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου; (Ἀλλὰ καὶ δὲν μᾶς λέγουν τί θὰ ἦσαν οἱ φραγκοημερολογίται των ἂν δὲν εἶχαν τὸν καίσαρα ἄνωθέν των, ἂν ἔλειπε τὸ δοξάριον καὶ οἱ παχυλότατοι μισθοί, τοὺς ὁποίους, ἐν τούτοις, ἀπὸ τοῦ αἵματος καὶ τὸν ἰδρωτὰ καὶ τῶν «παλαιοημερολογιτῶν» οὗτοι καρποῦνται;)

Ζηλώσαντες τὴν... «τιμὴν» τοῦ αἰσχροτέρου καὶ φαυλοτέρου ἐντόπου τῆς Ἑλλάδος, κάμνοντες καὶ αὐτοὶ λόγον περὶ «σκουπιδονταγκέ» (χωρὶς γὰρ κόπτεται τὸ πρόσωπόν των καὶ αἰσθάνονται τὴν αἰσχύνην ποὺ αὐτοὺς καλύπτει ὡς τοιούτων «ἀξίων» παραγωγούς...), τῆρριξαν καὶ στήν... ζαχαροπλαστικήν! Μόνον ποῦ ἡ «εὐφυλογία» των στρέφεται δλόκληρος κατὰ τῆς κεφαλῆς των. Δὲν «παίρνουν» οἱ «παλαιοημερολογίται» τὰ «λουκούμια» αὐτῶν τῶν πρωτοτύπων ζαχαροπλαστῶν ἀπλῶς ἔτσι ὅπως βρενθόνται οὗτοι. Ἀντιθέτως ὅμως οἱ φραγκοημερολογίται «καταβροχθίζουν» μὲ πᾶσαν εὐχαρίστησιν καὶ «μὲ κλειστὰ μάτια», καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλαχού, τοὺς χειροτονουμένους ἀπὸ τοὺς «παλαιοημερολογίτας» ὅχι μόνον διακόνους καὶ ἱερεῖς (εἶδομεν ἰδίως ὁμιᾶσιν) ἀλλὰ καὶ ἐπισκόπους.

Κύριοι, οὐχὶ ἀδίκως σὰς κατηγοροῦν, ὅτι «κάμνετε τὸ μεγαλύτερον κακὸν» εἰς τοὺς Χριστιανούς, μὲ τὴν «ἐξ ἡμῶν» Ὁρθόδοξίαν. Ἐκεῖνα ποῦ καὶ σεῖς κατηγορεῖται τὸν Ἀθηναγόραν καὶ τοὺς ὁμοίους του, ὅτι κάμνουν τοὺς αἰρετικούς γὰρ ἐπαναπαύωνται ἐκεῖ ποῦ εἶναι, διὰ γὰρ κολάζονται αἰωνίως, τὸ ἴδιον κάμνετε σεῖς εἰς ὅσους ἐπηρεάζετε καὶ σὰς ἐμπιστεύονται ὅτι εἰσθε καὶ εἶναι καὶ αὐτοὶ ἀκραίφνεῖς ὀρθόδοξοι καὶ τοὺς ἐμποδίζετε γὰρ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν πορείαν τῶν Πατέρων των καὶ θὰ δώσετε λόγον διὰ τὰς ψυχὰς των. Καὶ ἐνῶ τοὺς λέγετε, ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ των εἶναι αἰρετικοί, εἶναι οἰκουμενισταί, μασῶνοι, ἄθεοι κ.λ.π., τοὺς ἀφήγετε μετεώρους, τοὺς στερεῖτε τὴν σωτηρίαν γὰρ ἐπιστρέφουν εἰς τοὺς Ὁρθόδοξους. Κάμνετε τοὺς ἀντιοικουμενιστὰς ἐνῶ εἰσθε οἰκουμενισταὶ εἰς τὴν πρᾶξιν καὶ γίνεσθε αἵτιοι τῆς προόδου τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐμποδίζοντες τοὺς Χριστιανούς γὰρ καταστρέφουν τὰ ἔργα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἐπιστρέφουν ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου ἤρχισεν ὁ Οἰκουμενισμός. Δὲν ἀναγκάζεται τὸ «ἔργον» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μὲ λόγια, ἀλλὰ μὲ τὴν πρᾶξιν. Τὴν περὶ Πάσχα «Δήλωσιν», ποῦ κατετέθη προσφάτως εἰς τὸ ἐν Ναϊρόμπι πορνοστάσιον τῶν μὴ φυλαξασῶν πίστιν εἰς τὸν Νυμφίον Χριστὸν αἰρέσεων, περὶ «ἑορτασμοῦ» συμφώνως πρὸς τὴν παράδοσιν τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας, νομίζετε ὅτι ἐγέπνευσεν ἡ εὐλόγησις; Τὸ δέος «παλαιοημερολογίται» εἶναι ὁ ἀνασταλτικὸς παράγων. Ἄν θέλετε ἐννοήσατέ το. Ἄν δὲν ἦσαν οἱ «παλαιοημερολογίται» ἡ τελεία ἐνωσις θὰ εἶχε γίνῃ ἀπὸ πολλοῦ ἐπισήμως· διότι ἀνεπισήμως ἐγινεν ἀπ' ὅτου κατετάχθητε εἰς τὸ «Π.Σ.Ε.», τῶρα δὲ γίνεται πρακτικῶς διὰ

τοῦ «βαθμιαίου» παραμερισμοῦ τῶν «διαφορῶν», ὥστε, κατ' ἀθηναγόραν, «ἀπροσδοκῆτως» θὰ εὐρεθῇτε ἐνωμένοι. Ἄν τοὺς περάσῃ!

Συνειδητοποιήσατέ το καὶ πάρτε το ἀπόφασιν: ἡ «ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ» ἢ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΙ. Μέσος ὅρος δὲν ὑπάρχει.

Σὰν θέλετε καὶ ἂν ἐμμένετε εἰς τὸ κύριον θέμα χωρὶς νὰ «γλυστράτε» ἀπὸ αὐτό, θὰ ἐξακολουθήσωμεν καὶ θὰ τὰ εἰποῦμε ἐπὶ ὅλων τῶν σημείων τοῦ λιβελλογραφήματος — βλασφημῆματός σας. Βλέπετε, ὅτι ὅλη ἡ οἰκουμένη καὶ ὅλαι αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις ἐξεχύθησαν ἀπὸ τὸν ἄδην καὶ ἐλύσσαζαν κατὰ τοῦ Ὁνόματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ σεῖς ἀντὶ νὰ μετάσχετε ἐμπράκτως εἰς τὸν Ἀγῶνα τῶν μόνων ἀληθινῶν ἐχθρῶν τοῦ διαβόλου καὶ τῶν ὁργάνων του ὁρατῶν καὶ ἀοράτων, γίνεσθε σὺραγοὶ καὶ σύμμαχοι τῶν ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ καὶ πολέμοι τῶν δούλων Του. Ἀλλὰ προσέξατε τί λέγει παρακάτω ὁ Ἅγιος Θεόδωρος. Οἱ εὐσεβεῖς καὶ δὴ οἱ Ἀγιορεῖται, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, ἀπὸ τοῦ 1924,

κατενόησαν καὶ διεκήρυξαν ὅτι ὁ φραγκοημερολογισμὸς εἶναι «ἀνατροπὴ καὶ ἀφανισμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας». Ὅπερ εἶναι ἡ πραγματικότης. Μὴ γίνεσθε σεῖς σήμερα πολὺ σοφοί. Καὶ ἐπαναλαμβάνομεν τὸ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου: «Μὴ ὑφούσθωσαν ἐν ἑαυτοῖς οἱ ἄσεβοῦντες, ὡς τάχα εὐσεβοῦντες... Ὁ Χριστὸς ἔτι ἀναβάλλεται ἐπαφεῖναι τὴν ἐκδίκησιν, φοιδοὶ καὶ ἐλέω φιλανθρωπίας καὶ μετανοίας» οἷδε δὲ ἐν τέλει ἀμύνεσθαι τοὺς ἀνεπιστρέφους».

ΠΑΥΛΟΣ Μοναχός

καὶ λοιποὶ Ἀγιορεῖται

Ἡ συλλογικὴ ὑπογραφή δὲν εἶναι πλασματικὴ, ἀλλὰ δύναται καὶ δι' αὐτοῦσιν ὑπογραφῶν πολλῶν νὰ δεβαιωθῇ.

Ὡς πρὸς ἐμέ, ἐφ' ὅσον δὲν κάμῃ ἐπανόρθωσιν, νὰ παύσῃ ἀποστελλόμενον τὸ δῆθεν «ὀρθόδοξον» ἐντυπὸν σας.

Ὁφειλομένη διευκρίνις "Ὁρθόδοξος Τύπος,"

«Εἰ, τις πᾶσαν παράδοσιν ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφον ἢ ἀγραφον ἀθετῇ, ἀνάθεμα»
(Ζ' Οἰκ. Σύν. Β' Τόμος
Συνοδικῶν, σ ἐλὶς 863)

Πρὸς

τὸν συντάκτην τοῦ ἄρθρου «Ὁφειλομένη Διευκρίνις»
τοῦ Θρησκευτικοῦ ἐντύπου «Ὁρθόδοξος Τύπος»

Ἀγαπητέ κ. συντάκτα,

Τυχάνω ἀπὸ ἐτῶν συνδρομητὴς τοῦ «Ὁρθόδοξου Τύπου», καίτοι ὡς κληρικὸς τῶν Γ.Ο.Χ. διαφωνῶ μὲ τὴν γραμμὴν τοῦ ἐκτολογικοῦ καθεστώτος πού ἀκολουθεῖ. Πλὴν ὅμως αὐτὸ δὲν μὲ ἐμποδίζει διόλου νὰ μελετῶ τὸ περιεχόμενόν του πού πολλὰς φορές εἶναι ἀξιοθαύμαστο. Τὸ φύλλον αὐτὸ τὸ ἐκτιμῶ διὰ τὸ θάρρος τῆς γνώμης του πού δὲν διστάζει ἐλεύθερα νὰ τὴν δημοσιεύῃ ἀψηφώντας ἐὰν θὰ θίξῃ πρόσωπα ὑψηλὰ ἢ χαμηλὰ ἱστάμενα. Παρ' ὅτι εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς καινοτομίας καὶ συνεχῶς καινοτομούσης Ἐκκλησίας δὲν παύει νὰ ἐγείρει φωνὴν διαμαρτυρίας, νὰ καυτηριάζῃ καὶ νὰ στηλιτεύῃ. Εἶναι μιὰ φωνὴ βοῶσα ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Εἰς τὸ φύλλον ὅμως τοῦ Φεβρουαρίου φιλοξενήτε ἕνα ἄρθρον ἀνωνύμου συγγραφέως πού ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἀξίας καὶ τῆς δικαιοσύνης τὸ καταβιβάζει εἰς τὸ

ἀχανὲς βάραθρον τῆς ἀναξιοπρεπείας καὶ ἀδικίας. Κύριε συντάκτα, ὅποιασδήποτε κοινωνικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς θέσεως εὐρίσκεσθε ἢ σὲ ὅποιανδήποτε στάθμην μορφώσεως θεολογικῆς ἢ ἄλλης ἐπιστήμης, τὸ ἄρθρον αὐτὸ δὲν εἶναι τιμᾶ.

Σὲ ὠρισμένα σημεῖα φθάνετε σὲ σημεῖα πού ξεπερνάει τὰ ὅρια τοῦ φανατικώτερου καὶ μισαλοδοξότερου ἀνθρώπου. Βεβαίως σὺν ἐπιδείξει γραμματεὺς ἔχετε καὶ ὠρισμένα σημεῖα τριτὰ ὅχι διὰ νὰ ἀποδείξετε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ διὰ νὰ καλύψετε τὸν πραγματικόν σας σκοπὸν πού εἶναι ἕνα ἀμείλικτον καὶ γεμῆτον μίσος κατηγορῶ ἐναντίον μιᾶς μερίδας ΓΟΧ πού προσπαθεῖ παρ' ὅλα τὰ ἄγρια κήματα τῶν αἵρετικῶν νὰ κρατήσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀμόλυτον.

Μὰς ἀποκαλεῖται σχισματικούς ἐνῷ συμβαίνει τὸ ἀντίθετον. Ποῖοι θεωροῦνται σχισματικοί; Οἱ παρὰ μένοντες μὲ πίστιν καὶ ζῆλον εἰς τὰς πατρίδας παραδόσεις μίᾳ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ τὸ αἰωνόδιον ἐκτολογικὸν καθεστὸς τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας (καθὼς οἱ ἴδιοι στὸ ἄρθρον σας ὁμολογεῖτε), ἢ οἱ δίκην ἐπανωφορίου ἀλλάζοντες καὶ ἀκολουθοῦντες αὐτό; Ποῖος ἐφευρε ἐν χρήσει τὸ ἐκτολογικὸν τῆς πονηρευομένης ἐκκλησίας του; Ποῖον τὸ ὄνομα πῆρε τὸ ἐπάρατον αὐτὸ χρονομετρικὸν σύστημα, τὸ σχίσαν τὸν ἄραφον χιτῶνα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ; Ποῖος ἦτο ὁ σκοπὸς του; Πῶς τὸ χαρακτήρισε ἡ κατὰ ἀνατολὰς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, καὶ τί τέλος ἐπραξε στὰν τῆς ἐπροτάθῃ νὰ

τὸ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; (Ἐάν δὲν τὸ γνωρίζετε ρίξτε μιὰ ματιὰ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Φιλαρέτου Βαφείδου Τόμος Γ' σελὶς 125).

Τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς σχολῆς τοῦ Παναγίου Τάφου Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, «τὰ ἡμερολογιακά» τοῦ Ἐπισκόπου Λεοντοπόλεως καὶ μετέπειτα Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Ἀειμνήστου Χριστοφόρου. Ἡ τὰ πρακτικὰ τῆς ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος Ἐπιτροπῆς τοῦ 1919 (ἐάν δὲν ἀπατῶμαι διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἡμερομηνίας) νὰ ἰδῇτε ποιοὶ κατέστησαν σχισματικοί. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν γνώμην σας ὅτι αἰωρεῖται ἡ Ἱερουσὴν τῶν Γ.Ο.Χ., εἰς τὸν Ἀέρα καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν τελοῦμενα μυστήρια στερεοῦνται βέλῃς χάριτος, εἰσθε γελασμένοι. Ἡ Ἱερουσὴν μας εἶναι σταθερὰ καὶ ἔγκυρος διότι δὲν σαλεύουμε ἀπὸ τὰς θάσεις πού ἔθεσεν ὁ Κύριος καὶ δι' οἰκουμηνικῶν Συνόδων καὶ τοπικῶν, θεογράφως διεχάραξαν οἱ θεϊότατοι πατέρες. Κάλαιμοι κλίνοντες σὲ κάθε αἵρετικὸν ἄερα καὶ φτερά στὸν κάθε ἀντικανονικὸ καὶ κακόδοξον ἄνεμον εἶναι ἡ Ἐκκλησία σας. Καὶ αὐτὸ δὲν τὸ λέγομεν μόνον ἡμεῖς, τὸ ὁμολογεῖτε καὶ ἐσεῖς πολλὰς φορές καὶ τὸ ἐπιστημαίνετε ὅταν βλέπετε νὰ μεταβαίνουν οἱ ἀρχηγοὶ σας στὰ πονηρὰ συμπόσια τῆς προδοσίας, τῆς παναιρέσεως, τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τοῦ πονηροῦ Συνεδρίου τοῦ λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν.

Γράφετε ὅτι μᾶς ἐγκατέλειψεν ὁ Θεός! Δὲν ἐντρέπεσθε τὸν κόσμον ἀλλὰ δὲν φοβεῖσθε τὸν Θεόν πού ἐν γνώσει σας ἐκστομίζετε τοιοῦτον εἶδους βλασφημίας. Ὁ Θεὸς ἐγκαταλείπει ὅσους φεύγουν ἀπὸ τὴν εὐθείαν ὁδὸν τῆς ἐκκλησίας καὶ ὅχι τοὺς παραμένοντας εἰς αὐτήν. Ἐκεῖνο πού δὲν θὰ ξεπλυθῇ οὔτε μὲ αἷμα μαρτυρικὸ εἶναι τὸ διὰ λόγους ὕλικῆς καὶ κοσμικῆς σκοπιμότητος ἀποσχίσαν τοὺς δημιουργοὺς τῆς ἀλλαγῆς ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξον γραμμὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Μᾶς ὑπολογίζετε ἀριθμητικῶς εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν 55.000 πιστῶν. Ἐσχάτε ὅμως ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι ὀκτὼ φορές περισσότερος ἀπὸ τὸν πιστὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ ἐπὶ τοῦ ἀσεβοῦς βασιλέως Ἀχαάβ. Καὶ στὴ συνάντησιν τοῦ ὡς ἄνω βασιλέως καὶ προστάτου τῆς ἀποστασίας μὲ τὸν ἐκπρόσωπον τῶν ὀλίγων αὐτῶν πιστῶν, Προφήτην Ἠλίαν, τί εἶπεν: «Σὺ εἶ ὁ διαστρέφων τὸν Ἰσραὴλ;» Ὁ ἀσεβὴς τὸν εὐσεβῆ, τὸν ζηλωτὴν, τὸν Προφήτην τοῦ Θεοῦ! Καὶ ἡ ἀπάντησις γνωστὴ σὲ σᾶς ἀλλὰ τὴν ἐπαναλαμβάνω διότι μὲ κατέχει ἱερὰ ἀγαπᾶντις. «Ὅχι, ἐγὼ, εἶπεν ὁ Προφήτης ἀλλὰ σὺ καὶ ὁ οἶκος τοῦ πατρὸς σου». Ὀλίγοι, ἤσαν, ἀλλὰ εἶχαν μαζί τὸν τὸν Θεόν καὶ νίκησαν. Ὅχι ὁ ἀριθμὸς ἀλλὰ ἡ ἀγνὴ καὶ ὀρθόδοξος πίστις νικά. «Ἀδὴ ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον ἡ πίστις ἡμῶν», βροντοφωνεῖ ὁ Ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ. Ναὶ ὀλίγοι οἱ Ἀπόστολοι, πολὺ ἡ πίστις τῶν καὶ ἐνίκησε τὸν κόσμον. Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἡ πίστις ἡ ἀγνὴ θὰ νικήσῃ. Τὸν ἀσπίλον καὶ καθαρὸν χιτῶνα τῆς μητρὸς μας, πού εἶναι ἡ ἐκκλησία ἡ ὀρθόδοξος «ἡ ἀπὸ Λιδάνου νύμφη ἡ ὅλη καλὴ καὶ ἁμωμος, ὁ Παράδεισος τοῦ μεγάλου τεχνίτου, ἡ πόλις τοῦ ἁγίου Βασι-

λέως, ἡ νύμφη τοῦ ἀσπίλου Χριστοῦ, ἡ Παρθένος ἡ Ἀγνή, ἡ διαφανὴς καὶ ἐκκύπτουσα αἰεὶ ὄρθρος, ἡ καλὴ ὡς ἡ Σελήνη καὶ ἐκλεκτὴ ὡς ὁ ἥλιος (κατὰ τὸν Ἅγιον Ἐπιφάνιον Κύπρου) δὲν πρόκειται νὰ σπιλώσῃ τὰ ἀκάθαρτα ὀρμήματα τῶν βαρβάρων αἵρετικῶν ρευμάτων.

Μᾶς ἐμπαίζετε ὡς συλλέκτας ἀπορριμάτων σας μετ' εὐχαριστίας λαμβανομένων. Ἄρα μαρτυρῆτε ὅτι ἔχετε ἀπορρίμματα. Ἀλλὰ ρίπτετε ἐκεῖνα πού εἶναι εὐκολὰ καὶ δὲν ἔχουν γερὰ δόντια. Τὰ ἄλλα τὰ καταπίνετε μαζί μὲ τὴν γλῶσσαν σας διότι τὰ ἐπιστημαίνετε μὲν, ἀλλὰ δὲν τολμάτε ὅμως νὰ διαχωρίσετε τὰς εὐθύνας σας πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης κατὰ τὸν 15ον κανόνα τῆς ΑΒ' Οἰκουμ. Συνόδου. Καυχᾶσθε ὅτι εἰστε σεῖς ἐκκλησία, ἐνῶ αὐτοὶ πού τὴν διασκοῦν εἶναι ἀσεβεῖς καὶ κηρύττουν γυμνῇ τῇ κεφαλῇ αἵρεσιν.

Τὴν εἰρωνεία: Εἰς τὴν πρώτην σελίδα τῆς ἐφημερίδας σας γὰ εἰκονίζεται ἀπὸ τὴν μιὰ ὁ Στύλος τῆς Ὀρθοδοξίας — ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐαγγελιστὴς — καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ὁ εἰς τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀνήκων Πατριάρχης Δημήτριος.

Μᾶς κατηγορεῖτε δι' ἀναχειροτονίας: ψευδέστατον. Οὐδέποτε ἔγινε τοιοῦτον τι ἀπὸ Ἐπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀπὸ δικού σας ὅμως; Ἐχομε τέσσαρις περιπτώσεις ἀναχειροτονίας: Τοῦ Σερρῶν Κων)νου Περγέλῃ, ὅστις ἀνεχειροτόνησε τὸν ἱερέα Ἀθανάσιον Παπακωνσταντινίου. Ὁμοίως ὁ Χίου Παντελεήμων, τὸν ἱερ. Παντελεήμονα Γιάλην. Ἐπίσης ὁ Κιλικισίου Χαρίτων τὸν ἱερ. Βασ. Ἀθανασόπουλον καὶ ὁ Βερροίας καὶ Ναούσης Παῦλος τὸν ἱερ. Γεώργ. Μπιλιούλην.

Ἀπειλεῖτε τὴν ἡγεσίαν μας ὅτι δὲν θὰ τὴν συγχωρήσῃτε ποτὲ ἐάν δὲν ἀφορήσῃ τὴν μοναχὴ Μαγδαληνὴν, ἡγουμένην Ἱερ. Μονῆς Ἀναλήψεως Κοζάνης, διὰ τὴν κατὰ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου ἐπιθεσίαν τῆς. Ἐσᾶς παρακαλῶ ποιὸς πρέπει νὰ σᾶς ἀφορήσῃ, ὅταν μὲ διάφορο τρόπο τὴν ἴδια γνώμην ἔχετε διὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπο; Ὅταν μᾶς κατηγορεῖτε ὅτι ἔχομε μικτὰ μοναστήρια κατὰ παράβασιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων, σᾶς ἐρωτῶ: Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος σὲ τί μοναστήρι ἐμόνασε; σὲ γυναικειὸ ἢ ἀνδρικό; Ποίας μονῆς ἦτο ἡγουμένος; Ποῦ ἐτάφη; Ἐγὼ δὲν γίνομαι κριτὴς, κριτὴς εἶναι ὁ Θεὸς καὶ νὰ μᾶς ἐλέησῃ διὰ πρεσβειῶν πάντων τῶν Ἀγίων του.

Πλὴν ἡ παράβασις εἶναι παράβασις, δι' ὅλους καὶ ὅχι διὰ μερικοῦς. Εἶναι κακὸν νὰ ἀφήσῃ ἀχαλίνωτον τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸ πάθος τοῦ μίσους καὶ τὴν μαγία καταδιώξεως, ὅποιοςδήποτε καὶ ἂν εἶναι, εἴτε κληρικὸς εἴτε λαϊκός. Λυπηρὰ πράγματα.

Τὴν ὑπὸ ἐνὸς Ἐπισκόπου χειροτονίαν τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, δὲν τὴν ἀναγνωρίζομεν οὔτε καὶ θὰ τὴν ἀναγνωρίσωμεν καὶ ἡμεῖς ποτὲ. Τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν θὰ τὴν κανονίσῃ μιὰ Πανορθόδοξος Σύνοδος. Ὅσον ἀφορᾷ δι' ἄλλας ἀντικανονικὰς παραβάσεις πού ἀφοροῦν ἄτομο καὶ ὅχι τὴν πίστι ἔχομε εἰς τὰς τάξεις μας καὶ ἡμεῖς καὶ λυπούμεθα, ἀλλὰ παλεύομε μόνον μᾶς διὰ τὴν διόρθωσιν τῶν.

Ἐξίμεθα καὶ ἡμεῖς ἄνθρωποι μὲ ἀδυναμίας καὶ πάθη πού σὰν ἄτομα δὲν ἀξίζομε οὔτε διὰ τὸν σκουπιδοτενεκέ. Ἐσεῖς φαντάζεστε τὸν ἑαυτὸν σας καὶ θεώ

Σταύρωσις καὶ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶχε δὲ ὁ Φαραῖς δύο Μάγους, τὸν Ἰαννῆν καὶ Ἰαμβρόην, οἵτινες ποιήσαντες καὶ αὐτοὶ σημεῖα μαγικά κατελύθησαν ὑπὸ τῆς Μωσαϊκῆς ράβδου, διότι οὐκ ἦσαν ἐκ Θεοῦ. Εἶχον γὰρ αὐτοὺς ὡς Θεοὺς οἱ Αἰγύπτου. Οὗτος οὖν ὁ Ἰησοῦς τὸν Λάζαρον νεκρὸν τετραταῖον

ρεῖτε αὐτὸν ἀμόλυντον, ἄσπιλον ἀπὸ πλευρᾶς ἡθικῆς, ἀσπίλον καὶ καθαρὸν. Στέκεσθε εἰς τὸ κέντρον τοῦ Ναοῦ ἐλέφ πολιτείας. Κοιπάσατε! Διακηρύξατε τὰς ἀρετὰς σας πρὸς πάσας τὰς κατευθύνσεις καὶ αὐτοθαυμασθῆτε! Ἡμεῖς, ὡς ὁ Τελώνης ὁ ἀμαρτωλὸς δὲν ἔχουμε νὰ εἰπῇμε διὰ τὸν ἑαυτὸ μας τίποτε τὸ καλόν, παρὰ ὅπως ἐκεῖνος σκυμμένος σὲ μιὰ ἀπόμερη μεριά, περιφρονημένοι ἀπὸ ὅλους σας, ἀλλὰ μὲ πίστι ὄρθη πρὸς τὸν εὐσπλαχνὸν μας Πατέρα Θεόν, τύπτουμε τὰ στήθη καὶ λέγομεν: «Ὁ Θεὸς ἡλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ».

Μακρυγόρησα. Τελειώνοντας τὴν παρούσα μου καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν ἐπαναλαμβάνω. Ἡ ἱερωσύνη ἡμῶν τῶν ΓΟΧ εἶναι κανονικὴ καὶ ἔγκυρος διότι ἔχομεν Ἀποστολικὴν διαδοχὴν, ἀκολουθώντας πιστὰ τὴν γραμμὴν καὶ τοὺς θεσμοὺς καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ τὰ ὅφ' ἡμῶν τελούμενα μυστήρια ἔγκυρα καὶ ἔχοντα Θεῖαν Χάριν.

Ὁ ὅρος τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου μᾶς παρέχει τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ὁ ἀγὼν μας εἶναι δίκαιος διὰ τοῦτο μὲ ζῆλο θὰ ἀγωνισθῇμε, χάριτι Χριστοῦ μέχρι πέρας τοῦ σκοποῦ πᾶν εἶναι ἡ ἐπαναφορά τοῦ Ὁρθοδόξου ἐορτολογίου. «Ἡμεῖς τῇ ἀρχαίᾳ νομοθεσίᾳ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐπακολουθοῦμεν, ἡμεῖς τοὺς θεσμοὺς τῶν Πατέρων φυλλάττομεν, ἡμεῖς τοὺς προσθέτοντας τι ἢ ἀφαιροῦντας ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀναθεματίζομεν (Ὁρος Ζ' Οἰκ. Συν).

Τὰ ἀνωτέρω ἀναγιγνώσκοντες φοβοῦμεθα νὰ μετακινήθωμεν ἀπὸ τὰ αἰώνια ὄρια «ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν». Εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς «ὁ πάντας ἀνθρώπους θέλων σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», φωτίσῃ τοὺς παρεκκλίνοντας τῆς εὐθείας ὁδοῦ δόξου ὁδοῦ ἵνα ἔλθωσι καλῶς ὅθεν κακῶς ἐξῆλθον. Γένοιτο, Ἀμήν.

Οἰκονόμος Στυλιανὸς Μουσᾶς
Ἐφημέριος Ἱεροῦ Ναοῦ
Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν ΓΟΧ
Ἀλέξ. Παπαναστασίου 84
Θεσσαλονίκη

ὄντα, μὲ μόνον τὸν λόγον Αὐτοῦ ἀνέστησε καὶ βλέπομεν πραγματικῶς αὐτὸν ζῶντα. Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἰδοὺ παρίστανται ἀληθινά, πρὸς ἑλεγχον τοῦ φθόγου τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, διὰ τοῦτο δέομαί σου μὴ παραχωρήσης φονευθῆναι τὸν τελευταῖον ἱατρὸν.

Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ὠργίσθησαν κατὰ τοῦ Νικοδήμου καὶ εἶπον, σὺ κατὰ ἀλήθειαν ὑπὲρ τοῦ Ἰησοῦ λαλεῖς καὶ οὕτω νὰ εἶναι ἡ μερίς σου μετ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ Νικοδήμος ἔφη: Ἀμήν, Ἀμήν. Σὺν τούτῳ καὶ ἕτερος Ἰουδαῖος λέγει τῷ Πιλάτῳ. Δέομαί σου Κύριε, ἀκουσόν μου. Ἐγὼ ἤμην ἀσθενής, ἐπὶ κλίνῃς ἔτη τριάκοντα καὶ ὀκτώ. Οὗτος, λοιπόν, ἰδὼν με πάραυτα εὐσπλαγχνισθεὶς λέγει μοι, ἔγειρε, ἄρῃν σου τὸν κράββατον καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ σὺν τῷ λόγῳ ἐγερθεῖς ἦρα τὸ κλινίδιον μου καὶ ἀπῆλθον εἰς τὸν οἶκόν μου. Παρομοίως καὶ ὁ ποτὲ τυφλὸς καὶ ὁ λεπρὸς καὶ ἕτεροι λεπροὶ καὶ παράλυτοι, ἔκραζον καὶ ὠμολόγουν, ὅτι λόγῳ μόνον τοῦ Ἰησοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν καὶ ὑγιεῖς ἐσμέν. Λέγουσιν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ἀλλὰ τὰ Σάββατα οὐ τηρεῖ. Εὐρέθη δὲ ἐκεῖ καὶ τις γυνή, ὀνομαζομένη Βερονίκη καὶ εἶπεν. Ἐπὶ ἔτη δώδεκα ἤμην ἐν ρύσει αἵματος καὶ μόνον ὅτε ἡψάμην τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου Αὐτοῦ, παρευθὺς εὐρέθην ὑγιής. Λέγουσι οἱ Γραμματεῖς μαρτυρίαν γυναικὸς ὁ νόμος οὐ δέχεται. Καὶ πάλιν ἕτεροι θεοσεβεῖς ἐδόξαν λέγοντες. Οὗτος ὁ ἄνθρωπος μεγάλα σημεῖα καὶ τέρατα ἐποίησε, διότι μὲ πέντε μόνον ἄρτους ἐχόρτασε πέντε χιλιάδας λαὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ πάλιν ἄλλοτε μὲ ἐπτὰ ἄρτους ἐχόρτασε χιλιάδας τέσσαρας. Καὶ οἱ δαίμονες Αὐτὸν φοβοῦνται κατὰ πολλὰ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἔφη. Καὶ πῶς οὐδὲ φοβοῦντο οὕτω καὶ τοὺς γονεῖς ὑμῶν τὰ δαιμόνια; Καὶ αὐτοὶ ἀπόκρισιν οὐκ ἔδωκαν αὐτῷ.

Εἶτα ἐξελθὼν πάλιν ὁ Πιλάτος ἔξω λέγει πρὸς τὸν λαόν. Ἔθος ἐστὶν ἐν ταῖς ἐαυταῖς τῶν ἀζύμων, ἵνα ἐλευθερωταὶ εἰς ἓκ τῶν δεσμίων, (ἦν γάρ ἐν τῇ φυλακῇ κακούργος τις λεγόμενος Βαραββᾶς) καὶ λέγει αὐτοῖς. Τίνα ἐκ τῶν δύο θέλετε ἵνα ἀπολύσω ὑμῖν, Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστὸν, ἢ τὸν Βαραββᾶν; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἀγνώμων λαὸς εἶπεν αἶρε τὸν Ἰησοῦν, ἀπόλυσον δὲ ἡμῖν τὸν Βαραββᾶν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος. Τί οὖν ποιήσω τῷ Ἰησοῦ; Λέγουσιν ἐκεῖνοι, σταύρωσον Αὐτόν. Καὶ πάλιν ἕτεροι ἐξ αὐτῶν ἐδόξαν. Ἐὰν ἀπολύσης τὸν Ἰησοῦν, οὐκ ὑπάρχεις φίλος τοῦ Καίσαρος. Γιὸν γάρ Θεοῦ ἑαυτὸν ὀνομάζει καὶ βασιλέα, ὥστε ἐὰν αὐτὸν ἀπολύσης γίνεται βασιλεὺς καὶ μέλλει λαβεῖν τὴν βασιλείαν τοῦ Καίσαρος. Ὁ δὲ Πιλάτος θυμωθεὶς ἐπὶ τούτῳ λέγει. Πάντοτε ἡ γενεὰ ὑμῶν τῶν Ἰουδαίων διαβολικὴ καὶ ἀπιστὸς ἐστὶ καὶ πρὸς

τοὺς εὐεργέτας ἀντίδικοι καὶ ἀχάριστοι ἔστε. Οἱ δὲ εἶπον, καὶ τίνας ἡμῶν ἦσαν εὐεργέται; Ὁ Πιλάτος ἔφη. Ὁ Θεὸς ὁ ἐλευθερώσας ὑμᾶς ἐκ χειρὸς Φαραὼ καὶ διαπεράσας τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν ὥστε Ξηράν, ὁ χορτάσας τὴν ὀρυγομήτρα, ὁ ποτίσας ὕδωρ ἐκ πέτρας ἀνίκμου, ὁ καὶ νόμον διδοὺς ὑμῖν, τοῦτον ἀρνησάμενοι κατελύσατε. Καὶ ἐὰν μὴ ἐσάθῃ Μωϋσῆς παρακαλῶν τὸν Θεόν, πικρὴ θανάτῳ ἠθέλετε ἀπολεσθῆ ἅπαντες, ὧν δὲ λέγετέ μοι, ὅτι ἐγὼ ἐπιβουλεύομαι τὸν Καίσαρα!

Ταῦτα δὲ ὁ Πιλάτος εἰπὼν, ἠγέρθη μετὰ θυμοῦ. Καὶ πάλιν οἱ Ἰουδαῖοι ἔκραζαν λέγοντες. Ἡμεῖς τὸν Καίσαρα θέλομεν βασιλεύειν ἡμῖν καὶ οὐχὶ τὸν Χριστόν, διὰ γάρ τοῦτο καὶ ὁ Ἡρώδης, ὅταν ἤκουσεν ὅτι μέλλει γενέσθαι βασιλεὺς, ἠθέλησε φονεῦσαι αὐτόν, ὥστε ἀποστείλας ἀπέκτεινε πάντα τὰ βρέφη, τὰ ἐν τῇ Βηθλεέμ. Ὁ δὲ πατήρ αὐτοῦ καὶ ἡ μήτηρ διέσωσαν αὐτὸν φυγόντες εἰς Αἴγυπτον. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Πιλάτος κατεσίγησε τὸν λαόν καὶ λέγει. Λοιπὸν οὗτός ἐστιν ὁ Ἰησοῦς, ὃν ὁ Ἡρώδης ἐζητεῖ φονεῦσαι; Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ ναί, οὗτός ἐστιν. Ἀπέστειλε λοιπὸν τὸν Ἰησοῦν πρὸς αὐτόν, ὅτι τότε καὶ αὐτὸν ἐν Ἱερουσαλὺμοις. Ὁ δὲ Ἡρώδης ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν λίαν ἐχάρη, ἐπέθυμε γάρ ἰδεῖν αὐτόν, ἀκούων αὐτοῦ τὰ θαύματα ἃ ἐπαίει, οὐχ ὅτι ἠθέλειν ἵνα κερδίσῃ τι ψυχωφελές ἐκ τῆς θείας αὐτοῦ διδασκαλίας, ἀλλ' ἐπειδὴ ἤκουσεν, ὅτι σφοδρὸς ἐστὶ καὶ τερατουργὸς διὰ ταῦτα ἐπεθύμει τρόπον τινὰ ἰδεῖν ἁλλόκοτον ἄνθρωπον καὶ ἀκούσαι τι παράξενον παρ' αὐτοῦ. Ἐνδύσας οὖν αὐτόν λαμπρὰν ἐσθῆτα ἤρξατο ἐρωτᾶν αὐτόν πόθεν ἦν καὶ ἐκ ποίου γένους, ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐσιώπα. Εἰστήκεσαν δὲ καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς κατηγοροῦντες αὐτόν. Ὁ οὖν Ἡρώδης θέλων θαυμά τι ἰδεῖν ἐξ αὐτοῦ γενόμενον καὶ μὴ ἰδὼν καὶ ὅτι οὐδὲ κἂν ἀπόκρισιν ἔδωκεν αὐτῷ, ἐμπαίξας αὐτόν καὶ ἐξουθενώσας, περιβαλὼν αὐτόν ἐσθῆτα λαμπράν, ἀπέστειλεν αὐτὸς πρὸς τὸν Πιλάτον καὶ γεγόνασι φίλοι ὅ,τε Πιλάτος καὶ Ἡρώδης ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, προὔπληρχον γάρ ἐν ἐχθρᾷ. Ὁ δὲ λαὸς ἔκραζε πρὸς τὸν Πιλάτον λέγων. Σταύρωσον αὐτόν. Ὁ δὲ λέγει, τὸν βασιλέα ὑμῶν σταυρώσω; Οἱ δὲ μεγάλως ἔκραζον. Ἡμεῖς οὐκ ἔχομεν βασιλέα εἰ μὴ Καίσαρα. Ταῦτα ἰδὼν ὁ Πιλάτος λέγει τοῖς στρατιώταις αὐτοῦ φέρειν ὕδωρ, ὥστε καὶ νίπτων τὰς χεῖρας λέγει πρὸς τὸν λαόν. Ἀθῶος εἰμὶ ἐγὼ ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου, ὑμεῖς δὲ ἄφεσθε, ἐπειδὴ ἀδικῶς αὐτὸν φονεύετε, ἐγὼ ὅμως οὔτε εὖρον ἐν αὐτῷ αἰτίαν θανάτου, οὔτε ὁ Ἡρώδης, διὰ τοῦτο καὶ εὐθὺς ἐπεμψεν αὐτόν ὀπίσω εἰς ἐμέ. Ἀπεκρίθησαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ εἶπον. Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν. Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς ἐθροβόητο ὅπως τὸν Ἰησοῦν συντόμως ἀπολέσωσι. Τότε λέγει τῷ Ἰησοῦ ὁ Πιλάτος. Σὺ εἰ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκρίσιν οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ. Λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος, ἐμοὶ οὐ λαλεῖς, οὐκ οἶδας, ὅτι ἐξουσίαν ἔχω σταυρῶσαι σε καὶ ἐξουσίαν ἔχω ἀπολύσαι σε; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ. Οὐκ εἶχες ἐξουσίαν οὐδεμίαν κατ' ἐμοῦ, εἰ μὴ ἦν σοι δεδομένον ἄνωθεν.

Μετά δὲ ταῦτα ἐκάθηνεν ὁ Πιλάτος ἐπὶ θρόνου ὑψηλὸν ἵνα ἀπόφασιν ὁ ὧσθ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ. Ὄρισεν

οὖν καὶ ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς ἔμπροσθεν αὐτοῦ, φέρων δὲ στέφανον ἐξ ἀκανθῶν ἐθηκεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ μετὰ πυγμῶν καὶ περιέβαλεν αὐτῷ ἱμάτιον πορφυροῦν καὶ κάλαμον ἐπὶ τὴν δεξιάν αὐτοῦ. Εἴτα ποιήσας ἀπόφασιν, λέγει πρὸς αὐτόν. Ἡ γενεά σου λέγει καὶ μαρτυρεῖ σε, ὅτι θέλεις νὰ θασιλεύῃς, διὰ τοῦτο καὶ ὀρίζω, ἵνα δέσωσί σε εἰς τὸν κίονα (κολῶνα) καὶ τύφαιντές σε πρῶτον μὲ ράβδου πληγὰς τεσσαράκοντα, καθὼς οἱ νόμοι τῶν βασιλέων ὀρίζουσι, εἴτα καὶ ἐμπαίζοντές σε, τελευταῖον νὰ σε σταυρώσωσι.

Ἰδοὺ δὲ τὸ κατὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν παρὰ τοῦ Πιλάτου ἐκδοθὲν ψήφισμα, εὗρεθὲν ἐν τῇ πόλει τῇ καλουμένῃ Ἀκυλλία ἐν τινι σιδηρῷ κιθῳτίῳ, ἐν ᾧ ἦν ἕτερον κιθῳτίον ἐκ θαυμαστοῦ μαρμάρου ἔχον ἐγκλεισμένην ταύτην τὴν ἀπόφασιν, γεγραμμένην Ἑβραϊστὶ ἐν μεμβράνῃ, ἥτις μετακομισθεῖσα ἐν τῇ βασιλίδι τῶν Πόλεων (Κων) λει) κατὰ τὸ 1580 ἀπὸ Χριστοῦ πατριαρχεύοντος τότε ἐν αὐτῇ Ἱερεμίου, μετεφράσθη ἑλληνιστί. Ἐχει δὲ οὕτως.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ποντίου Πιλάτου, ἡγεμόνος τῆς Ἱερουσαλήμ, ἣν ἐξέδωκε κατὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (ἴδε Τρόπαιον τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως σελίς 258, ἐκδόσις Α' ἐν Βιέννῃ 1791).

Ἔτος ἑπτακαίδεκατον Τιβερίου Καίσαρος, βασιλέως Ρωμαίων, Μονάρχου, ἀνίκητου, Ὀλυμπιάδος ἑκατοστῆς πρώτης, Ἡλιάδος ὀγδόης ἀπὸ πλάσεως κόσμου κατὰ τὸ ἡμέτερον καὶ τὸν μερισμὸν τῶν Ἑβραίων τετρακισχίλια ἑκατὸν ἑβδομήκοντα τέσσαρα ἔτη καὶ καταβολῆς τῶν Ρωμαίων βασιλείας ἔτη ἑβδομήκοντα τρία καὶ ἐλευθερίας τῆς δουλωσύνῃς Βαβυλῶνος ἔτη ὀγδοήκοντα καὶ καταστροφῆς τοῦ Ἱεροῦ Βασιλείου ἔτη ἐνενήκοντα ἑπτὰ, ἐπὶ τῶν Ὑπάτων τοῦ λαοῦ τῶν Ρωμαίων Λουκίου Πιζωνίου καὶ Μάρκου Παισωνίου καὶ Προϋπάτου τοῦ Ἰλλυρικοῦ Βαλερίου Παλιστέρα, κοινοῦ διοικητοῦ τῆς πόλεως Ἱερουσαλήμ, Ἡγεμόνος κρατίστου Πιλάτου, ἐπιστάτου τῆς κάτωθεν Γαλιλαίας Ἡρώδου τοῦ δευτέρου, τῆς ἀκρας ἀρχιερωσύνης Ἀννα καὶ Καϊάφα, Ἀλνιάτου καὶ Μιχαὴλ μεγίστου εἰς τὸν ναὸν Ραμπάμ Ἀμπαμπέλ Ριοκτινῷ, ἑκατοστάρχου Ὑπάτου Ρωμαίων καὶ τῆς πόλεως Ἱερουσαλήμ Κορνηλίῳ Σούμπλιμα Σέξτου Μπαμπλίου Ρούφα, ἐν μηνί Μαρτίῳ κα', ἐγὼ Πόντιος Πιλάτος, ὁ Ἡγεμὼν διὰ τῆς βασιλείας τῶν Ρωμαίων, ἐνδοθεν τοῦ Πραιτωρίου τῆς Ἡγεμονίας, κρίνω καὶ καταψηφίζω εἰς θάνατον ΙΗ-ΣΟΥΝ, Ναζωραῖον, τὸν λεγόμενον ὑπὸ τοῦ πλήθους ΧΡΙΣΤΟΝ καὶ ἀπὸ πατρίδος Γαλιλαίας, ἄνθρωπον στασιώδη τοῦ νόμου τοῦ Μωσαϊκοῦ, ἐναντίον τοῦ μεγαλοπρεποῦς βασιλέως Τιβερίου Καίσαρος. Καθορίζω καὶ ἀποφαρίζω διὰ τοῦτο, ὅτι ὁ θάνατος αὐτοῦ νὰ εἶναι εἰς τὸν σταυρόν, ὅμως μετὰ τῶν ἡλίων κατὰ τὸ σὺνῆθος τῶν ὑποδίκων, ἐπεὶ συνηθροίσθη αὐτός μετὰ τῶν πολυαριθμίων πλουσίων καὶ πτωχῶν καὶ οὔτε ἔπαυσε συνέχων θορόβους ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ ποιῶν ἑαυτὸν ΥΠΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ καὶ Βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπειλῶν χαλασμόν τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἀπαρνούμενος τὸν φόβον τοῦ Καίσαρος, ἔχων ἔτι τόλμης εἰ-

σελθῆναι μετὰ βαίων καὶ θριάμβων, μετὰ μέρους τοῦ πλήθους ὡσπερ Ρῆξ (Βασιλεὺς) ἐντὸς τῆς πόλεως Ἱερουσαλήμ εἰς τὸν ἱερὸν Ναόν. Ὅθεν ὀρίζομεν τὸν πρῶτον καὶ ἡμιτέρον ἑκατόνταρχον Κόιντον τὸν Κορνήλιον συνάγειν παρρησία εἰς τὴν χώραν Ἱερουσαλήμ δεδεμένον, μαστιγούμενον, πορφύρα περιβαλλόμενον στεφανούμενον μετὰ ἀκανθίνου στεφάνου, βαστάζοντα τὸν ἴδιον σταυρὸν ἐπὶ τοῦ ὧμου, ἵνα ᾗ παράδειγμα τοῖς πᾶσι κακοποιοῖς, μεθ' οὓς βούλομαι συνάγεσθαι δύο ληστὰς, φονεῖς καὶ ἐξελεῖν διὰ τῆς πύλης Γκαπαρόλας, νῦν δὲ Ἀγτιωνιάδας. Συνάξει δὲ αὐτὸν τὸν Χριστὸν παρρησία εἰς τὸ ὄρος τῶν κακούργων, ὀνόματι Καλθάρων. (Τὸ ὄρος τοῦτο ὀνομάσθη καὶ Κρανίου τόπος, μετὰ τὸ νὰ μὴ ἔλειπον ἐκαῖθεν πάντοτε κρανία διασπαρμένα τῶν ἀποκεφαλιζομένων κακούργων. Ὁ δὲ Μοναχὸς Ἐπιφάνιος εἰς τὸ αὐτοῦ σύγγραμμα περὶ Συρίας καὶ Ἱερουσαλήμ, λέγει. Ὑπὸ τὸν Γολγοθᾶν μικρὸς ναὸς τοῦ Ἀδάμ ἐστὶ καὶ ἐν αὐτῷ ἦν ἡ κάρα αὐτοῦ ὑπὸ τὸ ρῆγμα τοῦ Γολγοθᾶ. Ὅθεν ἐκ τούτου Κρανίου τόπος ἐκλήθη. Σημειῶσαι, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐσταυρώθη ἔξω τῆς πόλεως, ἐπὶ τοῦ μικροῦ λόφου τοῦ Γολγοθᾶ, διότι κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν νόμον αἱ θανατικαὶ ποιναὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκτελῶνται ἐντὸς τῆς πόλεως (πρ. γρ' Ἀριθμὸς λε' 15, καὶ Α' Βασιλειῶν κα' 13). Ὅθεν ἐσταυρωμένον καὶ θανατωμένον ἔστω τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐν τῷ σταυρῷ, ὡς κοινὸν θέαμα πάντων τῶν κακούργων καὶ ἄνωθεν τοῦ σταυροῦ τεθῆτω τίτλος, γεγραμμένος τρισὶ γλώσσαις Ἑλληνικῇ, Ῥωμαϊκῇ καὶ Ἑβραϊκῇ. Ἑλληνιστί μὲν Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς Ἰουδαίων, Ῥωμαῖστί δὲ IESUS NAZOREUS REX IOUDEORUM καὶ Ἑβραῖστί Γεσούνά Να-

ζορή Μελέχ Γελουντίμ. Ὅριζομεν δέ, οὐδεὶς ἦς τις οὖν τάξεως, ποιότητος καὶ καταγωγῆς τολμήσῃ ἀπερισκέπτως νὰ ἐμποδίσῃ τὴν τοιαύτην δίκην, ὑπ' ἐμοῦ ὀρισμένην καὶ διωκημένην καὶ ἐπιτελουμένην μετὰ πάσης σεμνότητος, κατὰ τὰ ψηφίσματα καὶ νόμους τῶν Ῥωμαίων ὡς Ἑβραῖος, εἰς ποινὴν αὐτομολίας τῆς τῶν Ῥωμαίων Βασιλείας.

Μάρτυρες τῆς παρούσης ἡμετέρας ἀποφάσεως.

Διὰ τῶν Ὑπάτων καὶ δικαστῶν τῶν Ἑβραίων:

— Ραμπάν, Μαντάνη, Μπενενρσόλη.

Διὰ τῶν Φαρισαίων:

— Μπαρμάν, Συμεών, Μπονάλ.

Διὰ τῆς Βασιλείας καὶ Ἡγεμονίας τῶν Ῥωμαίων:

— Λούκιος, Σεξτίλιος, Μασιμίλις.

Διὰ τῶν Κριτῶν τῆς φυλῆς τοῦ Ἰσραὴλ:

— Ρατάμ, Δανιήλ, Ραμπνιήλ, Ἰουδὸν, Μπωικάν, Ρατάμ, Ἰουβέλ, Περικουλάμ.

Διὰ τῆς Ἀρχιερωσύνης:

— Ραμπάμ, Ἰουδᾶς, Μονακὸς Νομικὸς τῆς παρούσης κοινῆς τῶν ἐγκλημάτων.

— Νομικὸς Μπετάμ.

Ταύτης τοῦ Πιλάτου ἀποφάσεως ἀκούσαντες οἱ Ἰουδαῖοι, ἤρξαντο τύπειν τὸν Ἰησοῦν ἐπὶ τῶν γνάτων καὶ ἐπὶ πᾶν μέλος, οἱ μὲν μὲ δούνεα οἱ δὲ μὲ ράβδους, ἄλλοι μὲ τὰς χεῖρας, ἕτεροι μὲ τοὺς πόδας καὶ οὕτω οἱ μὲν εἰς τὸ πρόσωπον ἔτυπτον, ἄλλοι δὲ ἔπτυσον, ἕτεροι ἔρράπιζον καὶ ἄλλοι ἔλεγον, προφήτευσον ἡμῖν Χριστέ, τίς ἐστὶν ὁ τύφος σε; Καὶ ἕτεροι γονυπετοῦντες ἐνέπαιζον αὐτὸν λέγοντες «Χαῖρε, Βασιλεῦ τῶν Ἰουδαίων.»

(Συνεχίζεται)

Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ

Ἦτο Σάββατο τῶν Μυροφόρων 4ῃ Μαΐου 1975. Καθισμένος ὁ παλαιὸς ἡγούμενος Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος εἰς τὸ κρεβάτι του καὶ περιτριγυρισμένος ἀπὸ πνευματικά του τέκνα ἔβλεπε πρὸς τὸν Ἱερόμ. Εὐθύμιον, ὁ ὁποῖος ἦτο καθισμένος εἰς μίαν πολυθρόνα δίπλα ἀπὸ τὸν Γέροντα. Ὑστερα ἐγονάτισε καὶ ὁ Γέροντας ἔθεσε τὸ χεῖρι του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Μοναχῶν, ἐνῶ μὲ κοιμένην τὴν ἀνάσαν παρακολουθοῦν τὸν συγκινητικὸν ὄντως διάλογον, τμήματα τοῦ ὁποῖου σὰς παραθέτομεν ἀμέσως. Μὲ τὸ (Π) σημειώνονται οἱ λόγοι τοῦ παλαιοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμ. Ἀθανασίου, μὲ τὸ (Ν: τοῦ Ἱερομ. Εὐθυμίου καὶ νῦν ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἐνῶ μὲ τὸ (Μ) τῶν παρευρισκομένων Μοναχῶν.

(Π) Ἐάν θὰ παρατήσης ἐσὺ, ἐάν θὰ παρατήσῃ ὁ ἄλλος ἐρημία ἀμέσως. Αὐτὸ ἠθέλησα νὰ ἀποδιώξω, διότι εὐρισκόμεθα...

(Ν: Εὐδόγησον Γέροντα δὲν μπορῶ, δύσκολο πολὺ

νὰ ἀναλάβω).

(Π) «μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτείνειν». (Κατὰ Ματθαίου' 28). Μὴ παρακαλῶ.

(Μ) Πατέρα μου μᾶς ἐχάραξες τὸν δρόμον καὶ ἐμεῖς θὰ κρατήσωμεν τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τὴν εὐχὴν σου.

(Π) Ὁ δρόμος δὲν εἶναι χαραγμένος τώρα. Εἶναι ὁ ἴδιος δρόμος ἀπὸ παλαιά, ἀλλὰ θέλει λίγο αὐταπάρνησι. Ἐγὼ πάτερ εἶμαι ὁ ἐλάχιστος, ὁ χειρότερος τῶν ἀνθρώπων. Ἐγὼ ἀπορῶ πῶς ὁ Δεσπότης Χριστὸς μοι ἐπιστεύθη, ἐνῶ γνωρίζει ὅτι εἶμαι ἀγράμματος, ἀστοιχεῖωτος.

(Ν) Ὁ Θεὸς σὲ δοθήσῃ γέροντα, ἐνῶ ἐγὼ δὲν εἶμαι διὰ τέτοια πράγματα.

(Π) Ναί. Ναί ἡ ζωὴ μου ὁ Χριστός. Λοιπὸν μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτείνειν. Μάλιστα Δοξασμένον νὰ εἶναι τὸ ὄνομα του τὸ Ἅγιον.

(Μ) Μὲ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ μὲ τὴν εὐχὴν σου πατέρα μου θὰ σὲ κρατᾶμαι.

(Π) «ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς ἐκείνος ἐστὶν ὁ ἀγαπῶν με» (Κατὰ Ἰωάν. ΙΔ' 21). Αὐτὸς εἶναι ὁ πιστεύων, αὐτὸς εἶναι ὁ λατρεύων τὸν ἀληθῆ Χριστόν. Παρακαλῶ ἀδελφέ.

(Ν) Συγχώρεσέ με Γέροντα. Εὐλόγησον σὲ ἀγαπῶ, δὲν μπορῶ Γέροντά μου αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Δὲν μπορῶ νὰ ἀναλάβω.

(Π) Πάτερ μου γνωρίζω ποὺ νὰ ρίξω τὴν πέτρα.

(Β) Ἐγὼ θὰ βοηθήσω τὰ παιδιὰ ὅσο μπορῶ, δὲν μπορῶ νὰ ἀναλάβω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

(Π) Μὴ λέτε ὅτι ὄχι δειλία. Μὴ ἔχετε δειλία ὄχι. Αὐτοὶ εἶναι ὁ δρόμος. Ὁ Σταυρὸς. Καὶ διὰ τοῦτο μὴ φοβείσθε καθόλου ἀδελφέ. Ὁ Δεσπότης Χριστὸς μᾶς βοηθᾷ. Ἐδῶ πάτερ, ἐσὺ θὰ ἡγηθῇς πιστεύω ἐγώ. Θὰ ἀναλάβῃς διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν ἐλπίδα τῶν Πατέρων. Συνήνησα καὶ ἐγὼ μεγάλους πειρασμούς, ἀλλὰ οἱ πειρασμοὶ ὅμως μὲ ἐσήκωσαν ἐπάνω. Οἱ πειρασμοί, μὲ ἐδόξασαν, μὲ ἐπλησίασαν κοντὰ εἰς τὸν Δεσπότην Χριστόν. Βέβαια Δέσποτα Χριστέ ἐσὺ εἶσαι ὁ μόνος, ὁ ὅποιος δύνασαι νὰ μᾶς διακόψῃς καὶ νὰ μᾶς συνεχίσῃς τὸν καλὸν αὐτὸν ἀγώνα. Σὰς παρακαλῶ. Οἱ Πατέρες εἶναι αὐτοθυσία. **ΝΑΙ, ΝΑΙ ΟΥ ΟΥ.**

(Ν) Ἡ Πανοσιότης σου τὸ ἐδόξασες τὸ μοναστήρι ἐγὼ δὲν μπορῶ Γέροντα.

(Π) Ὁ Δεσπότης Χριστὸς δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψει, διότι εἶναι τώρα ἀρχαὶ ὠδίνων. Λοιπὸν αὐτὴ εἶναι πάτερ ἡ τελευταία μου ἐπιθυμία.

(Ν) Εὐλόγησον (κλαίει).

(Π) Πάτερ ἀκουσέ με. Μπορεῖ ἡ συνειδήσή σου νὰ ἀφήσῃ τόσους πατέρας νὰ ὀδύρωνται; Ἐδῶ θὰ ὑποκύψῃς, θὰ εἴπῃς ὅτι διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ὑποκύπτω. Εἰς σὲ ἔλαχεν ὁ κλῆρος καὶ χαίρου καὶ ἀγάλλου μετὰ τῶν ἀγγέλων πάτερ.

(Ν) Γέροντα εἶναι ἡ ἱερωτέρα στιγμή, πῶς μπορῶ ἐγώ, δὲν μπορῶ ἐγώ, ἀδύνατον πρᾶγμα.

(Π) «Τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ» (Πρὸς Κορινθ. Α' α' 25).

(Μ) Γέροντα νὰ προσεύχεσθε καὶ ἐσεῖς εἰς τὸν Θεὸν νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ καὶ νὰ τὸν σκεπάξῃ.

(Π) Θὰ εὐχῶμαι καὶ ἐγὼ ἂν καὶ ἀνάξιός.

(Μ) Ἐμεῖς Γέροντα ὑποσχόμεθα νὰ τὸν ὑπακούωμεν. Νὰ τοῦ κάνομεν ὑπακοὴν σὰν νὰ εἴσθε ἐσεῖς Γέροντα.

(Ν) Νὰ παρακαλέσωμεν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν νὰ σοῦ δώσῃ ἀκόμη χρόνια Γέροντα καὶ ἐγὼ θὰ ἔρχομαι νὰ σὲ βοηθῶ.

(Π) Αὐτὸ δὲν παίρνει τώρα λόγο. Δηλαδή ἤλθες εἰς τὴν δόξαν τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ καὶ θέλεις νὰ ἀποφύγῃς.

(Ν) Θὰ κολασθῶ γέροντά μου δὲν γίνεται. Δὲν θὰ δοξασθῶ ἀλλὰ θὰ κολασθῶ.

(Π) Μὴ γυρεύῃς ἄλλη δόξα. Ἡ δόξα εἶναι αὐτὴ «οὐδὲδέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο» (Κατὰ Ἰωάν. ΙΖ' 12).

(Ν) Θὰ παρακαλέσω τὸν Χριστόν μὲ τοὺς Πατέρας

νὰ σὲ κάμῃ καλὰ καὶ ἐγὼ θὰ ἔρχομαι ὡς πνευματικός.

(Π) Ἄσε τίς ὑπεκφυγές αὐτὸ εἶναι, τελείωσε, θὰ ἀναλάβῃς.

(Ν) Ἐγὼ δὲν ἔχω λόγο, δὲν ξέρω τί νὰ πῶ ποτὲ δὲν σὲ λύπησα οὔτε θέλω νὰ σὲ λύπησω.

(Π) Θέλημα τοῦ ΘΕΟΥ νὰ γίνῃ.

(Ν) Ὅπως θέλει ὁ ΘΕΟΣ ἄς γίνῃ.

◆ Ἐκοιμήθη εἰς τὰς 28 Αὐγούστου ὁ Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος ἡμέραν Τετάρτην τῆς ἐβδομάδος. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ Ἀβδᾶ Μωυσεῖος τοῦ Αἰθίοπου, αἱ προσφητεῖαι τοῦ ὁποίου ἀφοροῦν τὸ Μοναχικὸν Τάγμα καὶ περιγράφουν λεπτομερῶς τοὺς φοβεροὺς πειρασμοὺς τοὺς ὁποίους θὰ ἀντιμετωπίσουν οἱ Μοναχοὶ εἰς τοὺς ἐσχάτους χρόνους. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ μόνον εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος γίνεται ἡ ἀπόδοσις τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (ἑορτὴ τῆς 15ης Αὐγούστου) καὶ φάλλοντας ὅλα τὰ τροπάρια αὐτῆς. Οἱ Ἀγιορεῖται Μοναχοὶ ἑορτάζουν τὴν ἀπόδοσιν μὲ ἰδιαιτέραν λαμπρότητα, ἐνῶ τὸ γεγονός τῆς Κοιμήσεως τοῦ Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Ὁρθοδόξου Μονῆς τοῦ Ἐσφιγμένου κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν, ἐπροξένησεν εἰς ὅλους αἰσθημα χαρᾶς ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ σεβαστοῦ Ἡγουμένου ἐκαλύφθη ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς προστατίδος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὑπερευλογημένης Θεοτόκου, διὰ τὴν Ὁρθόδοξον παρρησίαν αὐτῆς. Εὐχου καὶ ὑπὲρ ἡμῶν Ἀρχιμ. Ἀθανάσιε.

● Μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ ἡγουμένου οἱ Μοναχοὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου διὰ νομίμου ἐκλογῆς, ἐξέλεξαν ΠΑΜΨΗΦΕΙ ὡς νέον ἡγούμενόν των τὸν ἱερομόναχον Εὐθύμιον ἐκ Καρυῶν, δείχνοντας διὰ τῆς ἀδιάστου αὐτῆς ψηφοφορίας των εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, τὸ πόσον ἡνωμένοι πνευματικῶς εἶναι μετὰ τῶν καὶ ὅτι γνωρίζουν νὰ κάνουν ὑπακοὴν εἰς τὰς ἐντολάς τοῦ ἡγουμένου των, τὰς ὁποίας θεωροῦν ὡς προερχομένας ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ΘΕΟΥ. Διέλυσαν κάθε συκοφαντίαν περὶ ἐσωτερικῆς διασπάσεως των, ἐνῶ εἰς τὰς συνεχιζομένας πιέσεις (τελευταίως καὶ ἐκ μέρους τοῦ Κράτους) ἀπήντησαν ὅτι ὡς ἐν σῶμα ἡνωμένοι τῇ συνδέσμῳ τῆς ἀποστολικῆς εἰρήνης καὶ ἀγάπης καὶ ἀναπόδαστον μέχρι πυρὸς καὶ μαχαίρας κατὰ τὸ εἰρημένον, θέλομεν προστατεύσει ψυχὴν καὶ καρδίαν πάντα ἀδελφὸν ἢ ἀδελφούς καὶ λυτρώσει αὐτοὺς ἀπὸ πάσης ἐνδεχομένης καταδιώξεως, ἐξορίας καὶ φυλακίσεως, ἄνευ ἀδιαφορίας.

Λέγομεν ὅτι διὰ τῆς ἐπιβολῆς σιγῆς διὰ βιαιῶν μέσων εἰς τὴν ἱεράν Μονὴν Ἐσφιγμένου, ἡ ὁποία κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν ὡς φάρος Ὁρθοδοξίας φωτίζει ὁλόκληρον τὸν ὑπὸ τὸ σκότος τοῦ Παπισμοῦ, Οἰκουμενισμοῦ καὶ Κομμουνιστικοῦ ΛΘΕΓΣΜΟΥ εὐρισκόμενον κόσμον θὰ ἐπέλθῃ νόθευσις τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἡ ἐκτυφλωτικὴ λάμψις τοῦ ὁποίου ὀφείλεται εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν μὲ τὴν ὁποίαν ἔζησαν τὴν ἐπίγειον ζωὴν των οἱ Ἀγιορεῖται Μοναχοί. Τὸ Ἅγιον Ὅρος μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου, θὰ φωτίσῃ τὸν κόσμον ὄχι μὲ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ ὡς συμβαίνει ἐδῶ καὶ ἀρχαίους αἰῶνας, ἀλλὰ μὲ τὸ φῶς τοῦ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ. Ἡ τεραστία προδοσία τῆς Ὁρθοδόξου Πίστε-

ΥΠΟ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΩΝ

Καταγγελία

Πρὸς πᾶσαν ἀρμοδίαν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους.

—Μετ' ἀφάτου λύπης, ἐρχόμεθα νὰ καταγγείλωμεν πρὸς Ὑμᾶς θρασυτάτην καὶ ἐπαίσχυντον προσβολὴν τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων τοῦ Ἑθνους μας, ὑπὸ σκοτεινῶν καὶ ἐθνοκτονίων στοιχείων, ἀτινα δίκην πνευματικῆς πανώλους, ἐπιτίπτουν διὰ τῶν ἀνέμων καὶ ἀνοσίων δημοσιευμάτων αὐτῶν (ιδίως κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸν), ἐπὶ τῶν προφερῶν βλαστῶν, τούτεστι τῶν ἀθῶων Ἑλληνοπαίδων, τὰ ὅποια θὰ ἀνυψώσιν μίαν ἡμέραν, τὴν πνευματικὴν στυγερὰν τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν Ἑθνους.

Ὡς συνάγεται ἀδιάσπαστος ἐκ τῶν συναποστελλομένων ἐλαχίστων φθοροποιῶν στοιχείων, ἥτοι εἰκόνων, τὰς ὁποίας ἀπεκόψαμεν τὴν ἐπωνυμίαν «Τζόνι Λόρκαν», μὴνὸς Ἰανουαρίου 1976 (παρόμοια τοῦ ὁποίου κυκλοφοροῦν ἐλευθέρως κατὰ δεκάδας), τὸ ὅποιον δι' εἰκοσι περίπου πυκνοεικονογραφημένων σελίδων, καὶ μὲ χτυπητοὺς τίτλους «καλόγεροι ἐναντίον τοῦ Σατανᾶ», περιυβρίζει τὴν ἀμώμητον ἡμῶν χριστιανικὴν πίστιν, ἐπιδιώκεται συστηματικῶς, ἀπὸ τινων χρόνων ἐν Ἑλλάδι, ἡ διαστροφή τῆς ἀληθείας καὶ ἡ ἐξάλειψις εἰ δυνατόν, τῆς ἀληθοῦς χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως, ἀπὸ τῶν ἀθῶων ψυχικὸν κόσμον τῶν ἑλληνοπαίδων καὶ διὰ τῆς κατωτάτης νεανικῆς ἡλικίας μέχρι καὶ τῆς ἐφηβικῆς τοιαύτης, ἐφ' ὅσον ὁ ἐν λόγῳ ἐφηρεσμός τῶν νεαρῶν συντελεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δι' εἰκόνων.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω περιοδικῶν, ἀτινα φέρουσι τὴν

ὡς τῶν σημερινῶν Ἀγιορειτῶν Μοναχῶν, ἡ ὁποία θὰ μείνῃ ὡς σταθμὸς εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν (ἐκ τῶν εἰκοσι ἱερῶν μονῶν αἱ δέκα ἐννέα μνημονεύουν μὲσω τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ τὸν κατὰ τὸν Ἅγιον Κοσμᾶν τὸν Αἰτωλὸν ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΝ ΠΑΠΑ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ) εἶναι καὶ ἡ θεβαίωσις τῆς ἀληθείας τῶν ἀνωτέρω γραμμένων. Μνημονεύουν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ, ἐνῶ αὐτὸς ἀγωνίζεται νὰ ἐνώσῃ ὅλους τοὺς Ἑλληνας μὲ τὸν ΠΑΠΑΝ τῆς ΡΩΜΗΣ, μὲ τὸν ὁποῖον ἔχει ἐνωθῆ διὰ τοῦ προκατόχου τοῦ Πατριάρχου ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ ἀπὸ τὸ 1965. Τότε οὐδὲν θὰ ἀπομείνῃ ἀπὸ τὸ νὰ ἀκουστῇ ἕνα ἀκόμη ΟΥΑΙ «Οὐαί σοι, Χορτζίν, οὐαί σοι, Βησθαῖδά... καὶ σύ, Καπερναούμ, ἡ ἕως τοῦ Οὐρανοῦ ὕψωθείσα, ἕως ἄδου καταβιβασθήσῃ» (Κατὰ Λουκᾶν Ι 13—16) καὶ διὰ τὸ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ.

Ἐν Ἀγίῳ Ὅρει 8—11—75

ΣΙΜΩΝ ΜΟΝΑΧΟΣ

ΚΕΛΛΙΟΝ ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ἐν γενεῖ ἐπωνυμίαν «γκαντζούφι» ἐξ οὗ καὶ γκαντζουφισμός, ποὺ δι' ἡμᾶς σημαίνει διαστροφή τῆς ἀληθείας ἐπιδιώκεται ἤδη ἀναφανδόν, τόσο διὰ τοῦ γραπτοῦ λόγου καὶ τῆς εἰκονογραφίας, ὅσον καὶ διὰ τῆς τέχνης τῆς ζωγραφικῆς κλπ., ἡ βλασφημία τῆς ἐπισήμου θρησκείας τοῦ Ἑθνους μας, πράγματος ὃ ὁ Θεὸς ὕλισμός καὶ ἀσκειῖται ἐν ταύτῃ ἔμμεσος προσυλητισμός πρὸς τὸν κομμουνισμόν ἐπὶ τῆς ἀθῶας ἐλληνικῆς νεολαίας ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων.

Οἱ ἐκδοταὶ τῶν ὡς ἄνω γκαντζουφικῶν περιοδικῶν διὰ τῶν ἐγχρώμων ἰδίως εἰκόνων καὶ τῶν σατανικῶς πράγματι διασκευασμένων σοφιστικῶν καὶ εἰρωνικῶν διαλόγων τῶν ἀνοήτων ἡρώων των, ἐπηρεάζουν τὰ μέγιστα τὴν νεολαίαν, ἡ ὁποία μὲ πόθον καιροφυλακτεῖ καθεὶ ἐβδομάδα τὴν ἐκδοσὶν τῶν τοιούτων περιοδικῶν, διὰ ν' ἀπολαύσῃ τὸν φανταστικὸν καὶ φανταχτερόν κόσμον τῶν διαφόρων ἡρώων τῆς ἀπάτης, τῆς ἀσεβείας, τοῦ ποταῦ, τῆς κλεψιάς, τῆς δεισιδαιμονίας καὶ ὅτι ἄλλο ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ νοσηρὰ φαντασία πάντων τῶν χριστοκαπηλίων ἐμπόρων, οἱ ὅποιοι ἐν ὀνόματι εἴτε τῶν σκοτεινῶν ὁργανώσεων τὰς ὁποίας ὑπηρετοῦν, εἴτε χάριν τῶν κερδοσκοπῶν καὶ ἐμπορικῶν των σκοπῶν, δὲν διστάζουν νὰ καταστραγγάλίσουν πνευματικῶς οἱ Ἀνθέλληνες, τὴν νεαρωτάτην ἡλικίαν, ἥτις θὰ ἔπρεπε νὰ ἐντυφᾷ εἰς τοὺς πνευματικούς λειψῶνας τῶν Θερησκευτικῶν, Ἑθνικῶν καὶ Ἱστορικῶν Ἰδεωδῶν τοῦ Ἑθνους μας. Εὐλόγως ἐκφράζομεν τὴν ἀπορίαν μας. Οἱ ἐν λόγῳ χριστοκαπηλοὶ ἐμποροὶ δὲν ἔχουσι τέκνα; καὶ ἐὰν ἔχουσι δὲν λυποῦνται ταῦτα; Ὑπὸ τοσούτου λοιπὸν πνευματικοῦ σκότους καὶ ἀγνωσίας ἀλλὰ καὶ σκληροτάτης καρδίας κυριαρχοῦνται, ὥστε νὰ θρέφουν πνευματικῶς τὰ τέκνα των ἀντὶ διὰ τοῦ ἀνοθεύτου γάλακτος τῆς πίστεως πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πατρίδα, μὲ τὸ πνευματικὸν ὅπιον τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀνηθικότητος; Καὶ νὰ γνωρίζῃ κανεὶς ὅτι τὰ ἐν λόγῳ περιοδικὰ αὐτὴν τὴν στιγμὴν κατακλύζουν τὰς περισσεύσας οἰκίας τῶν Ἑλληνοπαίδων.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ποιούμεθα ἐκκλησίαν πρὸς πᾶσαν ἀρμοδίαν ἐλληνικὴν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν, ὅπως τοῦ λοιποῦ ἀπαγορευθῇ ἡ κυκλοφορία τῶν τοιούτων περιοδικῶν, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἐτέρου πορνογραφικοῦ καὶ αἰσχροῦ βιβλιαρίου καὶ περιοδικοῦ, τὰ ὅποια (πορνογραφικά ὡς γνωστὸν κυκλοφοροῦν δημοσίᾳ εἰς ὅλα τὰ περίπτερα τῆς Χώρας μας, πρὶν ἢ ἐλεγχθῇ τὸ περιεχόμενον των καὶ ἡ εἰκονογράφος των, τόσο διὰ τὰ τυχερὰ ἀθεϊστικά στοιχεία, ὅσον καὶ διὰ τὰς ἀναίδεις ἀναισχύτους καὶ πορνογραφικὰς φράσεις των, αἱ ὁποῖαι προκαλοῦν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἑλληνοπαίδων βαρβαρότητα, χαμαὶ ζήλῃ πάντῃ, ὑποκινήσεις διὰ ψεύδη, ἀπάτες, κλεψιάς, πορνείας μέχρι καὶ δολοφονίας. Ὅτι δηλαδὴ τὸ ἐκλεκτὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ ὑπόδικος!!!

Ἐὰν πράγματι, σεβαστοὶ μας ἡγέται ἐνδιαφερό-

μεθα διὰ τὰ τέκνα ἡμῶν, τὰ ὅποια γνωρίζομεν καλῶς ὅτι διὰ πολλῶν κόπων καὶ μυρίων κινδύνων ἀναθρέφομεν θὰ πρέπει οἱ ἐν λόγῳ ἀνέδουνοι ἐκδότης, ἐάν δὲν συμμορφωθῶσι πρὸς ὅ,τι καλὸν καὶ πνευματικῶς ὑγιὲς ὑπάρχει, τὸ ὅποιον καὶ μόνον ἔχουσι δικαίωμα νὰ δίδουν εἰς τὰ τέκνα μας, νὰ ἐγκλεισθῶσι εἰς φυλακὰς, ὡς οἱ χεῖρις τῶν κακούργων, πρὶν ἡμεῖς ἴδωμεν τὰ τέκνα μας, ἀντὶ τούτων (δηλαδὴ τῶν ἐμπόρων) εἰς τὰς διαφόρους φυλακὰς Αἰγίνης καὶ Λαυκᾶς, ὅποτε πλέον θὰ εἶναι ἀργὰ καὶ θὰ κλάψωμεν πικρῶς ὅχι μόνον σὰν οἰκογενεὶς καὶ μονάδες ἀλλὰ πολὺ περισσότερον σὰν Ἑλληνικὸν ἔθνος!

Ἄς κλείσουν λοιπὸν πάντα τὰ ἀνθήτικα τυπογραφεῖα τοῦ τόπου μας καὶ ἄς ἀναγκαιωθῶν τὰ αἰσχροῦ ἐντυπα καὶ περιοδικὰ τῆς διεφθαρμένης Εὐρώπης, τὰ ὅποια κυκλοφοροῦν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα μὲ σκοπὸν νὰ μεταβληθῶμεν καὶ ἡμεῖς ἀργὰ ἢ γρήγορα, εἰς μίαν ἄλλην Σουηδίαν, πρὶν ἢ ὁ λαὸς, ὁ ὅποιος εἰσέτι ζεῖ πνευματικῶς καὶ κυκλοφορεῖ εἰς τὰς φλέβας τοῦ αἵματος ἀνθρώπου τῆς ἡθικῆς, τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, ἐξοργισθῇ καὶ ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος τὴν ἐκδίκησιν καὶ ἀναγκαιώσιν τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀνηθικότητος, ἥτις καθημερινῶς μᾶς κατακλύζει ἀνησυχητικῶς.

Διατελοῦμεν μετὰ θαυμάτου σεβασμοῦ ἀναμένοντες μετὰ ἀγωνίας τὴν λήψιν τῶν ἐπιβαλλομένων μέτρων.

Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἑλληνες οἰκογενειάρχαι

- 1) Ἀθανάσιος Ρίτσος
- 2) Πέτρος Μητσάκος
- 3) Κων)νος Παπανικολάου
- 4) Γεώργιος Μαρκουλάτος
- 5) Ἀνδρέας Λύρας
- 6) Νικόλαος Κοβάτσος
- 7) Νικόλαος Ἀδαμάκης

Διεύθυνσις διὰ πᾶσαν ἀλληλογραφίαν: ὁδὸς Δαρδανελίων καὶ Χαλδαίας 6 εἰς Νίκαια κ. Νικόλαον Ἀδαμάκη).

Ἡ Ταπεινοφροσύνη

Τῆς Ἀγίας Συγκλητικῆς

... Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος θέλοντας νὰ δείξῃ πόσον ἀγαθὴ καὶ ψυχωστικὴ εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη, ἐνεδύθη αὐτήν, ὅταν ἔγινεν ἄνθρωπος, ὅθεν καὶ ἔλεγε: «μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶος καὶ ταπεινὸς εἰμι τῇ καρδίᾳ».

Στοχάσου ποῖος εἶναι καὶ λέγει ταῦτα καὶ γενοῦ καὶ σὺ τέλειος μαθητὴς καὶ μιμητὴς τῆς ταπεινοφρο-

σύνης του· καὶ ἄς γένη καὶ εἰς σέ ἀρχὴ καὶ τέλος τῶν ἀγαθῶν ἢ ταπεινοφροσύνη. Καὶ ταπεινοφροσύνη θέλει νὰ εἰπῇ φρόνησις ταπεινῆς ψυχῆς, καὶ ὅχι σχῆμα μόνον ταπεινὸν καὶ ἐξωτερικόν· ὅτι ἂν ἡ ψυχὴ εἶναι ταπεινὴ, θέλει γένη καὶ τὸ σῶμα ταπεινόν. Μὴ λέγεις ὅτι ἔκαμες ὅλας τὰς ἐντολάς· ὁ Κύριος τὸ ἡξεύρει, ὅμως αὐτὸς σέ προστάζει πάλιν νὰ κάμῃς ἀρχὴν εἰς τὸ νὰ δουλεύῃς· διότι λέγει ὁ Κύριος· «ὅταν πάντα ποιήσῃτε, λέγετε ὅτι ἀχρεῖοι δούλοι ἐσμέν».

Κατορθώνετε δὲ ἡ ταπεινοφροσύνη μὲ ὄνειδισμούς, μὲ ὕβριστας, μὲ πληγὰς, ὅταν ἀκούῃς νὰ σέ λέγουν ἀνόητον καὶ τρελλόν, πένητα καὶ πτωχόν, ἀσθενὴ καὶ εὐτελῆ, ἀπρόσκαπτον εἰς τὰ ἔργα σου, ἀσυλλόγιστον εἰς τὰ λόγια σου, ἄτιμον εἰς τὸ ἐξωθεν εἶδος, καὶ ἀδύνατον εἰς τὸ σῶμα. Αὐτὰ εἶναι ἡ δύναμις τῆς ταπεινοφροσύνης· αὐτὰ ἤκουσε καὶ ἔπαθεν ὁ Κύριός μας· διατὶ καὶ Σαμαρείτην τὸν εἶπον καὶ δαμιονισμένον· αὐτὸς καὶ δούλου μορφὴν ἔλαβε καὶ ἐρραπίσθη καὶ πληγὰς ἔλαβε. Λοιπὸν καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ μιμούμεθα ταύτην τὴν ἔμπρακτον ταπεινοφροσύνην τοῦ Κυρίου. Εἶναι δὲ μερικοὶ ὅπου ὑποκρίνονται μὲ ἐξωτερικὰ σχήματα πὺς εἶναι ταπεινοί, καὶ φαίνονται ταπεινοί, διὰ νὰ δοξασθοῦν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἄλλ' οἱ τοιοῦτοι γνωρίζονται ἀπὸ τοὺς καρποὺς τῶν ἔργων τους· ὅτι ἂν τύχῃ νὰ ὕβρισθον ὀλίγον τι, δὲν τὸ ὑποφέρουν, ἀλλὰ παροεὺθὺς ἐξερνοῦν τὸ φαρμάκι τους ὡσὰν τὰ φέδια...

Τοῦ ὁσίου Παΐσιου τοῦ Μεγάλου

... Καὶ εἰς ἐκείνους οἵτινες τὸν ἡρώτων, ποῖα εἶναι ἡ ὑψηλότερα ἀπὸ ὅλας τὰς ἀρετὰς, ἔλεγεν· ὅτι εἶναι ἐκείνη ἥτις γίνεται εἰς τὸ κρυπτόν· καὶ ἄλλην φορὰν ὅταν ἐρωτήθῃ τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν, ἀπεκρίθη· ὑψηλότερα ἀπὸ ὅλας τὰς ἀρετὰς εἶναι τὸ νὰ ἀκολουθῇ τις τὴν συμβουλὴν τῶν ἄλλων, καὶ ὅχι τὸ ἰδικόν του θέλημα... Πᾶσα δὲ ἀρετὴ τοῦ Μοναχοῦ, μὴ ἐξ ὑπακοῆς γενομένη, ἀποβαίνει ἀδόκιμος πρὸς τὸν Θεόν· ἡ δὲ ἐξ ὑπακοῆς γενομένη ἀρετὴ, ἀναβαίνει ὡς ὁσμὴ εὐωδίας, καὶ εἶναι ἀξία πολλοῦ μισθοῦ...

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρασι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὅποιον προσρῖζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Σεχονατα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Εισφοραι

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Άγιος Σπυρίδων Σαλαμίνος	8.000
Άγιοι Απόστολοι Κεφαλληνίας	500
Μεταμόρφωσης Κυψέλης	5.512
Ιερομόναχος Θεόδοτος — Χίος	5.000
Άγιος Κων(ν)τίνος Παρθενών — Χίος	7.000
Άγιοι Ανάργυροι Έλευσίνος	500
Άγιοι Θεόδωροι — Ν. Σμύρνη	2.000
Ευαγγελισμός Θεοτόκου — Θηβών	3.470
Άγιοι Απόστολοι — Λαρίσης	2.300
Ήσυχαστήριο	1.000
Άγια Παρασκευή — Μοναστηράκι	8.350
Προφήτης Ηλίας — Βερδικούσα — Λαρίσης	500
Άγιος Γεώργιος — Ταμπουρίων	450
Ιερ. Ήσυχ. Αναλήψεως Κοζάνης	50.000
Άγια Τριάς Άλμυρού Βόλου	500
Ευαγγελισμός Θεοτόκου Ραφάνης — Λαρίσης	2.000
Άγιων Τριών Παρθενών	885
Ευαγγελισμός Θεοτόκου Καραβά	3.300
Δ. Τσουτσουλόπουλος	400
Παν. Άντωνάτος	500
Συμεών Μοναχός — Ι. Μονή Ιθέρων	3.000
Γερόντισσα Ίερουσαλήμ — Νιγρίτα	500
Υπαπαντή Μαρκοπούλου	3.000
Μιχ. Άγιαννίδης	1.000
Άγιος Άνδρέας Περιστερίου	1.300
Ευαγγελίστρια Στυλίδος	1.050
Άγια Τριάς Ευλοκάστρου	1.500
Ι. Ν. Αναλήψεως Σπάτων	5.000
Ιερ. Καλ. Καραφυλλάκης	2.000
Μεταμόρφωσης Αιγάλεω	1.200
Άγια Τριάς — Κυργίων Δράμας	1.500
Ιερομόν. Σάββας Λάμπρος (Πάρος)	6.500
Πρωθ. Μιχ. Σαββόπουλος	5.000
ΣΥΝΟΛΟΝ	134.667

ΠΟΙΟΙ ΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ;

Οι παλαιοί αίρετικοί, όπως οι άρειανοί, πνευματομάχοι, εικονομάχοι κλπ., ενώ ήσαν άπιστοι, κατά τον Άγιον Ιωάννην Δαμασκηνόν, εν τούτοις επέμενον να ονομάζονται «χριστιανοί» και απέκαλουν τους Όρθοδόξους Χριστιανούς με διάφορα «όνόματα». Και οι από του άθίου αρχιμασώνου Μεταξάκι και έντεϋθεν φραγκοημερολογίται επιμένουν να λέγονται Χριστιανοί Όρθόδοξοι, τους δε όντως Όρθοδόξους Χριστιανούς τους συνεχίζοντας άπαρασάλευτον την πίστιν και την γραμμήν των Πατέρων ώνόμασαν... «παλαιο-

ημερολογίτας»! Τι εφύλαξαν από τα της Όρθοδοξίας οι προτιμήσαντες την γραμμήν των φράγκων, διά να διεκδικούν όνομα «χριστιανοί όρθόδοξοι»; (Όπως οι παπάτραι σφετερίζονται όνομα «Καθολικοί», οι θεομάχοι έβραίοι όνομα «Ισραήλ» κλπ. που είναι όνόματα κλειμμένα). Είς τους φραγκοημερολογίτας, εκεί «που δγαίνουν οι αποφάσεις και διαταγές», διά να... μεταδίδονται «εαδμηρόν», Ιερά Άκολουθία και ή Λειτουργία όπως διατάσσει τό αιώνιον Τυπικόν της Έκκλησίας δέν τελούνται· αί Νηστειαί δέν τηρούνται· ή σολή και μορφή των ιερωμένων επατήθη· ή εύλαβής εμφάνισις των ναών εξηλώθη· τας έορτάς καταργούν ή μετατοπίζουν όπως θέλουν· τους Ι. Κανόνας ποδοπατούν· με την λέξιν «οικονομία» κατασκάπτουν τά πάντα. Και αυτά και άλλα πολλά βούλονται να... νομοθετήσουν διά «Μεγάλης πανορθόδοξου συνόδου»! Την Όρθοδοξίαν υδρίζουν και άτιμάζουν καθ' ήμέραν συμφύροντες και ισάζοντες αυτήν με τας μοιχαλίδας αίρέσεις. Και έχουν την άπαίτησιν να προβάλλουν αυτοί ως οι «όρθόδοξοι Χριστιανοί»!

(«Έπιστροφή...» Δεκέμβ. 1975).

Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΕΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Άρχιεπίσκοπος ΑΓΓΕΛΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντής Συντάξεως

Άρχιμ. Εθγένιος Στεργιογιάννης

Κάνιγγος 32 — Άθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Άθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έσωτερικοί: Έξάμηνος δραχμάς	60
» Έτησία »	100
Έξωτερικοί: Έξάμηνος δολάρια	6
» Έτησία »	10
Τιμή φύλλου δραχ.	5